



ภาคผนวก

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

รูปภาพกิจกรรมที่ 1 กิจกรรมการประชุมทำความเข้าใจร่วมกับทีมวิจัยและคณะเจ้าหน้าที่ที่ทำงานในพื้นที่



ลิขสิทธิ์
Copyright
สงวนลิขสิทธิ์
Chiang Mai University
reserved

รูปภาพกิจกรรมที่ 2 กิจกรรม ประกวดวาดภาพระบายสีในหัวข้อ “ชุมชนและวัดของฉัน”



รูปภาพกิจกรรมที่ 3 กิจกรรม “ชุมชนรอบวัดน่าอยู่ครั้งที่ 1”



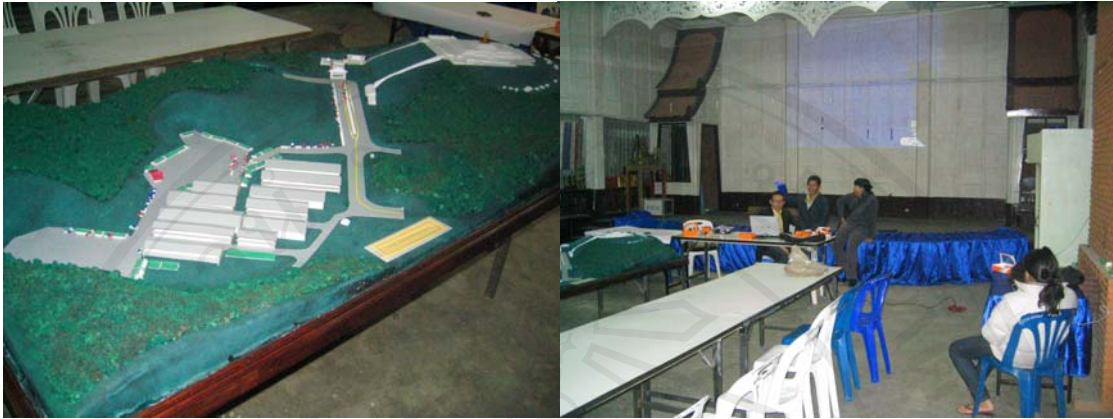
ลิขสิทธิ์ © มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
All rights reserved

รูปภาพกิจกรรมที่ 3 กิจกรรม “ชุมชนรอบวัดน่าอยู่ครั้งที่ 1”(ต่อ)



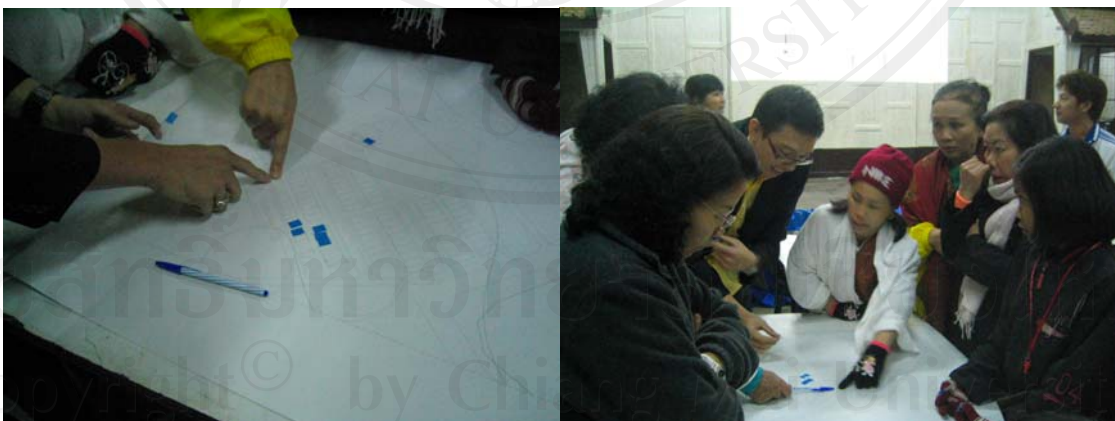
ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

รูปภาพกิจกรรมที่ 4 กิจกรรม “ชุมชนรอบวัดน่าอยู่ครั้งที่ 2”



ลิขสิทธิ์
Copyright
All rights reserved

รูปภาพกิจกรรมที่ 4 กิจกรรม “ชุมชนรอบวัดน่าอยู่ครั้งที่ 2”(ต่อ)



กิจกรรมที่ 6 กิจกรรม การสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มคนในพื้นที่



กิจกรรมที่ 7 กิจกรรมสรุปผลเวทีกิจกรรมที่ทำมาให้กับชาวบ้าน



ลิขสิทธิ์สงวน
All rights reserved

กิจกรรมที่ 8 กิจกรรม จัดแสดง นิทรรศการผลงานแนวทางในการจัดพื้นที่ของชุมชนและวัดที่ได้ร่วมกันทำกับผู้วิจัย



รูปแบบบอร์ดที่ใช้ในกิจกรรมที่ 8



 
ศูนย์วิจัยสังคมศาสตร์
เชียงใหม่ 50006

โครงการ
"การอยู่ร่วมกันระหว่างพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์
และพื้นที่สามัญกรณีศึกษา
วัดพระธาตุดอยสุเทพราชวรวิหาร
และชุมชนหมู่บ้านดอยสุเทพหมู่ 9"

Co-existence of Sacred and Profane Space:
The Case Study of Doi Suthep Temple and
Doi Suthep Community Mo 9

โดย นาย ขวัญชัย เชื้อเมืองพาน

สาขาวิชา สถาปัตยกรรมศาสตร์
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ประเภทงานวิจัย วิทยานิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย
อาจารย์ ดร. สันต์ สุวจิตราภินันท์
ตำแหน่ง อาจารย์ระดับ 6
สังกัด คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่



เหตุผล/ความเป็นมาในการวิจัยหัวข้อที่เสนอ

หมู่บ้านคดอยสุเทพ ๙ ตั้งอยู่เชิงบันไดขึ้นวัดพระธาตุดอยสุเทพซึ่งแต่เดิมมาชุมชนหมู่บ้านคดอยสุเทพ มีความสัมพันธ์ที่เหนียวแน่นเน้นการค้าขายแต่ักท่องเที่ยวเป็นหลัก มีการเกื้อกูลช่วยเหลือกันในชุมชนเป็นอย่างดี เป็นชุมชนที่อาศัยวิถีชีวิตที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ มีนักเดินทาง เดินทางเพื่อมาแสวงบุญ บนวัดพระธาตุดอยสุเทพไม่มากนัก มีความสวยงามตามธรรมชาติสงบเงียบไม่โอ้อวดเสียงดัง ไม่มีมลภาวะใดๆ อาจเป็นเพราะการเดินทางขึ้นไปมีการมีความลำบากกว่าสมัยนี้มาก ถนนแคบ ทางสั้น ไม่มีไฟฟ้าตามทางเหมือนในปัจจุบันมีงานเขียนของชุมชนในชุมชนคดอยอยู่ในธรรมชาติกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับธรรมชาติ คนในหมู่บ้านน้อยที่ถ้อยอาศัยกัน คนกับวัดใกล้ชิดกัน มีการทำบุญตักบาตรกันทุกวันและตามวันสำคัญทางศาสนาชาวบ้านก็ได้ช่วยงานวัดกันอย่างแข็งขันตามที่ทางวัดได้ร้องขอเป็นการเกื้อกูลพึ่งพาอาศัยกันระหว่างวัดกับชุมชน แต่ปัจจุบันความสัมพันธ์ที่ดีดังกล่าวได้มีการเปลี่ยนแปลง สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงมีหลายสาเหตุ เช่น การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากการพูดโหม่งลงตามกาลเวลา เกิดจากภัยธรรมชาติ และที่สำคัญเกิดจากการเพิ่มขึ้นอย่างมาของการท่องเที่ยว เช่น การพยายามสร้างกระเช้าลอยฟ้าเพื่อขึ้นไปนมัสการวัดพระธาตุดอยสุเทพในปี 2530 หรือการสร้างลิฟต์ตรงของในปี 2535 เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวในการเดินทางขึ้นไปนมัสการวัดพระธาตุดอยสุเทพแทนการเดินขึ้นบันไดขนาด การตั้งชุมชนของต่าง ๆ ภายในวัด และในทำนองเดียวกัน บริเวณหมู่บ้านคดอยสุเทพก็มีการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพที่เห็นได้ชัดว่าเกิดขึ้นอย่างไม่เป็นระเบียบ เช่น ความไม่ชัดเจนของขอบเขตพื้นที่หมู่บ้านและพื้นที่ชุมชนได้มีการถูกจำเข้าไปในพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ของวัดและขอบเขตพื้นที่ของป่า การย้ายที่อยู่อาศัยของคนต่างถิ่นเข้ามาเพื่อทำการค้าขายภายในหมู่บ้านมากขึ้น ทำให้ต้องมีการขยายที่อยู่อาศัย ก่อให้เกิดความแออัดภายในหมู่บ้าน เกิดปัญหาเรื่องการกำจัดขยะ มลภาวะต่างๆ เช่น เสียงรบกวน, น้ำเน่า แต่ที่ขาดไปคือความหวงแหนบ้านที่เพิ่มขึ้นในชุมชนไม่ได้มีจำนวนเพิ่มขึ้นเวลาที่ผ่านไปแต่จะน้อยลง

การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวข้างต้นอย่างผิวเผินแล้ว อาจจะเข้าใจว่าการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นเฉพาะทางด้านกายภาพเท่านั้น เช่น เข้าใจว่าปัญหาที่เกิดขึ้น เพราะขาดการดูแลพื้นที่ การย้ายเข้าออก การก่อสร้างสิ่งใหม่ ๆ อย่างเข้าใจและไม่แยแสแผนในการควบคุมสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเหล่านี้ แต่จากการที่ผู้เขียนได้อาศัยอยู่หมู่บ้านนี้ ๙ ปีมาคดอยสุเทพ เป็นเวลานาน (2523-2550) จึงเกิดคำถามแก่ผู้วิจัยในเบื้องต้นที่ว่าขอบเขตต่าง ๆ ของชุมชนนั้นเกิดการเปลี่ยนแปลงไปเพราะอะไรเป็นสาเหตุ และการเปลี่ยนแปลงนี้ก่อให้เกิดอะไรขึ้นกับความสัมพันธ์ระหว่างวัดและชุมชนผู้วิจัยได้เห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับหมู่บ้านและวัดพระธาตุดอยสุเทพมาตลอด จึงอยากที่จะเน้นย้ำว่าปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นไม่ใช่เกิดขึ้นเพียงแต่ทางด้านกายภาพเท่านั้น แต่จริงแล้วการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเป็นไปในลักษณะทางนามธรรมด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นคือความคิดความเข้าใจทาง "พื้นที่" เกี่ยวกับความศักดิ์สิทธิ์และพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ของวัด

พื้นที่ของ "วัด" ซึ่งมีความหมายเดิมในตัวเอง ในทางกายภาพ "วัด" เป็นสถานที่สำคัญและเป็นปัจจัยทางกายภาพหนึ่งในองค์ประกอบของพระพุทธศาสนาซึ่งมี วัด โบสถ์ วิหาร เป็นอาคารทางศาสนาที่จำเป็นต่อสงฆ์ เพื่อการปฏิบัติกิจของสงฆ์ พื้นที่ดังกล่าวมีความสงบ เย็น ในขณะเดียวกันความหมายทางด้านนามธรรมของ "วัด" คือเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของพุทธศาสนิกชน เป็นพื้นที่ที่ประดังสถานสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประทับอยู่ เป็นพื้นที่ที่ต้องสำรวม ไม่พูดจาหยาบคาย ไม่มรสุถึงศักดิ์สิทธิ์ นั่นก่อให้เกิดกฎเกณฑ์ที่เข้าใจและเคารพร่วมกันภายในชุมชนเพื่อกำหนดขอบเขตและแบ่งแยกความแตกต่างของ "พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์" นี้จากพื้นที่สามัญของชุมชน สำหรับความหมายของ "พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์" คือเป็นพื้นที่ซึ่งก่อให้เกิดความหมายว่าเป็นพื้นที่ที่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่บริเวณนั้น สิ่งศักดิ์สิทธิ์ประดิษฐานอยู่ในที่แห่งนั้น เป็นการให้ความหมายของสิ่งศกที่เห็นตรงกับว่าศักดิ์สิทธิ์ โดยแสดงตัวตนของความศักดิ์สิทธิ์ผ่านสิ่งต่าง ๆ หลากหลาย เช่น ขอบเขต ระเบียบ, ความสูงต่ำ การใช้สี การใช้กลิ่นควัน เสียง คำว่าความศักดิ์สิทธิ์นั้น มีความหมายของอำนาจแฝงอยู่ด้วยเหมือนกัน เป็นการควบคุมอำนาจอย่างหนึ่ง อำนาจในที่นี่มิได้เป็นอำนาจที่เป็นสิ่งบังคับ แต่เป็นอำนาจของความเชื่ออันนับถือ โดยสมัครใจ เช่น คำพูดคำสอนของศาสนา เป็นคำสอนซึ่งต้องการ การส่งต่ออำนาจของศาสนาในรูปแบบพื้นที่ของนามธรรมของพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ เป็นเหมือนวาทกรรมชุดหนึ่งเป็นการถ่ายทอดการพูด การเขียน การอ้างอิงการบันทึกโดยการต่อยอดทางอำนาจ ของศาสนาพุทธตัวผู้วิจัยเองเชื่อว่า ความศักดิ์สิทธิ์จึงเป็นเหมือนเครื่องมืออย่างหนึ่งในการต่อยอดเพื่อการดำรงอยู่ของพุทธศาสนาพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์จึงเป็นเหมือนพื้นที่ที่รักษาอำนาจในการต่อยอดทางศาสนาพุทธด้วยเหมือนกัน



สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

ลิขสิทธิ์
Copyright
All r
สง
niversity
r v e d



อย่างไรก็ตามไปแล้วข้างต้น "พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์" หลักการอย่างหนึ่งคือ การกำหนดขอบเขตเพื่อให้พื้นที่ดังกล่าวแยกตัวออกจากพื้นที่ที่ไม่ศักดิ์สิทธิ์ หรือที่เรียกว่า "พื้นที่สามัญ" ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ได้ให้ความหมายของคำว่า "สามัญ" ไว้ว่าธรรมดาสามัญ ดังนั้นความหมายของ "พื้นที่สามัญ" คือพื้นที่ที่ธรรมดาทั่วไป ในชีวิตประจำวัน เช่น ถนน, ร้านค้า, ตลาด, ห้างสรรพสินค้า, โรงแรม, เป็นต้นที่ที่คนสามัญธรรมดาใช้ในวิถีชีวิตประจำวัน

การเปลี่ยนแปลงพื้นที่วัดเพื่อใช้ในการท่องเที่ยว ก่อให้เกิดความหมายใหม่แก่วัดอีกความหมายหนึ่ง คือ นอกจาก "วัด" เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์และ อยู่แยกเหนือจากพื้นที่สามัญแล้ว "วัด" ในความหมายเชิงท่องเที่ยวแล้ว "วัด" ยังเป็นสถานที่ท่องเที่ยว ดังนั้นการเข้ามาของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างชาติต่างภาษา และประกอบ



กับสภาพแวดล้อมทางสังคม การอธิบายสิ่งต่าง ๆ ด้วยวิทยาศาสตร์ ทำให้ความเชื่อที่มีอยู่เดิมเกี่ยวกับศาสนาคลง เช่นการอธิบายเกี่ยวกับชั้นบรรยากาศของโลก การพิสูจน์ว่าบนท้องฟ้าคือชั้นบรรยากาศอันกว้างไกล และได้พื้นดินลงไปข้างล่างนั้น เป็นชั้นของเปลือกโลกจนถึงใจกลางโลกเป็นหินหลอมเหลวนั้นได้ทำให้ความเชื่อเกี่ยวกับ นรก สวรรค์ของศาสนาพุทธ ที่ตอนเป็นเด็กเราเชื่อว่าสวรรค์อยู่เบื้องบน และนรกอยู่เบื้องล่างนั้น จางลงกว่าแต่ก่อนมาก จึงเกิดความสับสนขึ้นไม่เพียงแต่การเข้าไปใช้พื้นที่ทางกายภาพ แต่ขยับรวมไปถึงกระบวนการรับรู้ การยึดมั่น ความเชื่อ การเคารพกฎเกณฑ์ของพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ และรวมไปถึงการประพฤติปฏิบัติตัว



เมื่ออย่างก้าวเข้าสู่พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ด้วย เช่น ในปัจจุบันนักท่องเที่ยวเข้าไปชมเขตสงฆ์ นักท่องเที่ยวได้กางเขนข้ามเส้น เลี้ยวซ้ายเข้าวัด แม้คำหามเข้ามอของในวัดลานวัดเป็นที่จอดรถของคิวรถสามล้อเครื่อง และตามสถิติของทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานเขตภาคเหนือ เขต 1 เชียงใหม่ วัดพระธาตุคอกสุทโธรวรารวิหาร เป็นวัดที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดในจังหวัดเชียงใหม่ ดังนั้นจึงไม่แปลกใจเลยที่มีการเปลี่ยนแปลงพื้นที่ของวัดเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงที่ตอบสนองต่อการท่องเที่ยว

เช่น อาคาร ร้านค้าต่าง ๆ ลิฟต์ชั้นลอยคน ทางเดินเท้าที่สะดวกขึ้น ศาลาพักผ่อนใหญ่โตกว้างขวาง การปรับปรุงภูมิทัศน์ที่ดูสะอาดสะอ้าน บริเวณชายคอกไม้บุชาพระ, บริเวณเข้าด้านเพื่อนักท่องเที่ยวที่ใส่กางเกงขาสั้นเพื่อความไม่สุภาพ, บริเวณฝากรองเท้า, ห้องน้ำที่มีจำนวนห้องมากกว่าเดิม เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว ร้านกาแฟ, ร้านค้าที่เกิดขึ้นของพ่อค้าแม่ค้าบริเวณบันไดทางเดินขึ้นวัดพระธาตุคอกสุทโธ, แม้คำหามเว้นแฉงลอย ฯลฯ สิ่งเหล่านี้บางอย่างอยู่นอกวัด แต่ตอนนี้เข้ามาอยู่ในวัด เป็นการรุกคืบเข้ามาซึ่งความสามัญชนเข้ามาในเขตของสงฆ์

สิ่งที่ได้กล่าวมาข้างต้นจึงเกิดคำถามแก่ผู้ทำวิจัยโดยเฉพาะอย่างยิ่งในฐานะของคน "ไม่" ชุมชนที่มีความต้องการที่จะคิดทบทวนถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในและภายนอกบริเวณวัดพระธาตุคอกสุทโธ และบริเวณหมู่บ้านคอกสุทโธ ๘ ซึ่งคิดอยู่กับบริเวณวัดไม่เพียงแต่เฉพาะการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของพื้นที่ แต่มุ่งเน้นที่จะศึกษาวิเคราะห์ถึงภาวะเปลี่ยนแปลงทางนามธรรม คือศีกษา และทำความเข้าใจถึงความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงไประหว่าง "ความศักดิ์สิทธิ์และความสามัญ" และ "พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์และพื้นที่สามัญ" เพื่อเสนอทางเลือกใหม่ นำไปสู่การปรับปรุงสร้างความเข้าใจต่อชุมชนในจุดยืนอันเป็นที่สร้างความสำเร็จก้าวทันให้กับทั้งวัดและชุมชน การพัฒนา, อย่างมีส่วนร่วม "ความศักดิ์สิทธิ์และพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์" ที่สงฆ์ของวัด และ "ความสามัญและพื้นที่สามัญ" ชาวชุมชนที่อยู่ชุมชนรอบๆบริเวณวัดด้วย



ลิขสิทธิ์
Copyright
All r

ยงใหม่
niversity
r v e d



วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความหมายและความสัมพันธ์ของพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ที่พื้นที่สามัญ และสถานะของการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่ทั้งสอง
2. เพื่อวิเคราะห์ถึงปัจจัยและอิทธิพลที่ส่งผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์และพื้นที่สามัญ
3. เพื่อศึกษาหาแนวทางในการจัดการพื้นที่ชุมชนโดยให้ชุมชนมีส่วนร่วม เน้นหลักของการอยู่ร่วมกันระหว่างชุมชนและวัด



วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย

กระบวนการเก็บข้อมูลแบ่งออกเป็นสองส่วนใหญ่คือ

1. การเก็บข้อมูลทางด้านของพื้นที่สามัญ
2. การเก็บข้อมูลทางด้านของพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์

โดยกระบวนการดังกล่าวผู้ทำวิจัยได้ออกแบบกิจกรรมการมีส่วนร่วมของชุมชนแบบเวทีพูดคุยและแสดงความคิดเห็นแบ่งออกเป็น 8 กิจกรรมดังนี้

กิจกรรมก่อนการเก็บข้อมูลโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน

การเก็บข้อมูลโดยการถ่ายภาพพื้นที่ของชุมชน

กิจกรรมที่ 1 กิจกรรมการประชุมทำความเข้าใจร่วมกับที่วิจัยและคณะเจ้าหน้าที่ที่ทำงานในพื้นที่

กิจกรรมที่ 2 กิจกรรม การประชุมปรึกษาหารือภาพพระบายสีในหัวข้อ "ชุมชนและวัดของฉัน"

กิจกรรมที่ 3 กิจกรรม "ชุมชนรอบวัดนำอยู่ครั้งที่ 1"

กิจกรรมที่ 4 กิจกรรม "ชุมชนรอบวัดนำอยู่ครั้งที่ 2"

กิจกรรมที่ 5 กิจกรรม กิจกรรมการประชุมรายงานผลการทำกิจกรรมให้กับคณะเจ้าหน้าที่ที่ทำงานในพื้นที่

กิจกรรมที่ 6 กิจกรรม การสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มคนในพื้นที่

กิจกรรมที่ 7 กิจกรรม กิจกรรมสรุปผลเวทีกิจกรรมที่ทำมาให้กับชาวบ้าน

กิจกรรมที่ 8 กิจกรรม จัดแสดง นิทรรศการผลงานแนวทางในการจัดพื้นที่ของชุมชนและวัดที่ได้ร่วมกันทำกับผู้วิจัย โดยกิจกรรมที่ 1-5 เป็นกิจกรรมที่เก็บข้อมูลในส่วนของพื้นที่สามัญ ในกิจกรรมที่ 6 เป็นการเก็บข้อมูลในส่วนของพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ และในกิจกรรมที่ 8 เป็นกิจกรรมแสดงผลงานที่ได้เก็บข้อมูลตั้งแต่กิจกรรมที่ 1 จนถึง กิจกรรมสุดท้ายที่ได้ทำกับชุมชน



ลิขสิทธิ์
Copyright
All r

ยงใหม่
niversity
r v e d



กิจกรรมที่ 1.

การประชุมทำความเข้าใจร่วมกับทีมวิจัยและคณะทำงานในพื้นที่ คือกลุ่มตัวแทนผู้นำที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่เช่นกรรมการหมู่บ้าน องค์การบริหารส่วนตำบล, ครู, กรรมการวัด, พระ

วัตถุประสงค์ของกิจกรรมที่ 1.

เพื่อเป็นการทำความเข้าใจกับกลุ่มผู้นำในหมู่บ้านในวัตถุประสงค์ของงานวิจัยและกิจกรรมที่จะเกิดขึ้น การทำกิจกรรมครั้งที่ 1. นี้เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้นำในชุมชนมีความเข้าใจในกระบวนการการทำวิจัยและยังเป็นประโยชน์ในการช่วยผู้วิจัยในการเก็บข้อมูลระหว่างการทำวิจัยอีกด้วยและในผลระยะยาวแล้วกลุ่มผู้นำในชุมชนยังสามารถดำเนินวัตถุประสงค์ของงานวิจัยที่ต้องการให้ชุมชนเห็นถึงความสำคัญของการอยู่ร่วมกันของพื้นที่ ศักดิ์สิทธิ์และพื้นที่สามัญอย่างเหมาะสมได้อย่างต่อเนื่องอีกด้วย

สถานที่

ศาลาเอนกประสงค์หมู่บ้าน
ดอยสุเทพหมู่ที่ ๕



ลิขสิทธิ์
Copyright
All r
ของใหม่
University
r v e d



กิจกรรมที่ 2.

การจัดการประกวดภาพวาดระบายสีของเด็กในชุมชน
เรื่อง "ชุมชนและวัดของฉัน"

วัตถุประสงค์ของกิจกรรมที่ 2.

เพื่อเป็นการรณรงค์ความสนใจของชาวบ้านในชุมชนเข้าสู่โครงการวิจัย
โดยมีลูกหลานของคนในชุมชนเป็นเหมือนสื่อกลางในการรณรงค์สถานที่
ศาลาเอนกประสงค์หมู่บ้านคอยสุเทพหมู่ที่ ๙ ผลที่คาดว่าจะได้รับจาก
กิจกรรม





กิจกรรมที่ 3.

การจัดกลุ่มสัมมนาเรื่อง "ชุมชนรอบวัดน่าอยู่ ครั้งที่ 1" การให้ความรู้กับชาวบ้านเรื่องพื้นที่สาธารณะ, พื้นที่ส่วนตัว, พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์, พื้นที่สามัญน่าตัวอย่างของพื้นที่สาธารณะ การจัดพื้นที่สาธารณะรูปแบบต่างๆที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันที่ของชุมชนเช่นการจัดพื้นที่สาธารณะที่ใช้ค้าขาย แล้วเริ่มจากการตั้งคำถาม



ว่าแล้ววัดและชุมชนของเรามีปัญหาใดที่ต้องทำการแก้ปัญหาเพื่อที่จะทำให้ชุมชนของเราและวัดของเราน่าอยู่ขึ้นหัวข้อหลักในการพูดในกลุ่มสัมมนาค้างนี้คือ
1.) เรื่องรูปแบบตัวอย่างหมู่บ้านที่อยู่บริเวณรอบวัดที่มีความน่าอยู่ ข้อดีข้อเสียในการจัดพื้นที่แบบต่าง ๆ
2.) เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์และพื้นที่สามัญ.

วัตถุประสงค์ของกิจกรรมที่ 3.

เพื่อเป็นการจุดประกายทางด้านความคิดของชาวบ้านในชุมชน ทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้นหันมามองและมีประเด็นต่างๆ ที่ปัญหาของชุมชน



สถานที่ ศาลาเอนกประสงค์หมู่บ้าน คอยสุเทพหมู่ที่ ๙

ผลที่คาดว่าจะได้รับจากกิจกรรม ด้านกับวิจัย



1. ได้ให้ความรู้เกี่ยวกับพื้นที่สาธารณะ, พื้นที่ส่วนตัว การแจ้งความหมายของการรับมรดกของพื้นที่สาธารณะการนำเสนอมุมมองในการใช้พื้นที่สาธารณะในรูปแบบต่าง ๆ ให้กับ ชาวบ้านในชุมชน
2. ได้มุมมองของชาวบ้านที่มีต่อชุมชนของตนเอง
3. ได้ทราบปัญหาการใช้พื้นที่ของชุมชนทางด้านกายภาพ
4. ได้ทราบปัญหาสังคมของชุมชนในแง่มุมต่างๆ

ด้านผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรม

1. ได้รับความรู้เรื่องพื้นที่สาธารณะ, พื้นที่ส่วนตัวและได้เห็นถึงรูปแบบการใช้พื้นที่ สาธารณะรูปแบบต่างๆ
2. ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเรื่องการใช้พื้นที่ในชุมชน

ลิขสิทธิ์
Copyright
All r

ของใหม่
University
r v e d





กิจกรรมที่ 4. การจัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการเรื่อง "ชุมชนวัดป่าอยู่ครั้งที่ 2" โดยการนำแบบจำลองเขตพื้นที่วัดและพื้นที่ชุมชนมาเสนอและแบ่งกลุ่มเป็นสามกลุ่ม โดยให้แต่ละกลุ่มได้มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดพื้นที่ของตนเองและให้แต่ละกลุ่มนำเสนอข้อดีข้อเสียในรูปแบบการจัดพื้นที่ในชุมชนของกลุ่มของตนเอง

วัตถุประสงค์ของกิจกรรมที่ 4.

ในการจัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการครั้งที่ 2 นี้มีจุดประสงค์หลักในการจัดคือมีความต้องการที่จะนำเอาชาวบ้านในชุมชนมาเริ่มมองเห็นภาพรวมของพื้นที่ การที่พหุภาคีกันทางพื้นที่ สร้างการรับรู้ของเขตของพื้นที่วัดและพื้นที่ชุมชนร่วมกัน ที่สำคัญสร้างให้เกิดความสามัคคีในทศวรรษร่วมในการค้นหาแนวทางการจัดพื้นที่ของชุมชนให้มีความเหมาะสมและสามารถริเริ่มเป็นแนวทางปฏิบัติคือพื้นที่ของชุมชนที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันและเข้าร่วมหาแนวทางในการใช้พื้นที่ชุมชนในแบบที่เหมาะสม

สถานที่ ศาลาเอนกประสงค์หมู่บ้านค้อยสุเทพหมู่ที่ ๙

ผลที่ได้รับจากกิจกรรม

ด้านทศวรรษ

1. ได้มีความรู้เกี่ยวกับลักษณะการมีส่วนร่วมของชุมชนผ่านตัวอย่างการทำงานของชุมชนและทศวรรษที่ได้เข้ามามีส่วนร่วมถึงกับและกันในการแก้ปัญหาทางใช้พื้นที่ของชุมชน
2. ได้เก็บข้อมูลในเรื่องการรับรู้พื้นที่ของชาวบ้านที่เข้าร่วมเวทีการพูดคุยผ่านแบบจำลองชุมชน
3. ได้ทราบปัญหาของชุมชนในเรื่องการใช้พื้นที่ของชุมชนเพิ่มเติมจากเวทีการพูดคุยครั้งที่แล้ว
4. ได้แลกเปลี่ยนแนวความคิดในการแก้ปัญหาของชุมชนกับชาวบ้าน
5. ได้ร่วมกับชุมชนคิดแนวทางทางริเริ่มแก้ปัญหาของชุมชนเชิงการใช้พื้นที่ของชุมชน

ด้านพื้นที่เข้าร่วมกิจกรรม

1. ได้มีความรู้เรื่องการทำงานอย่างมีส่วนร่วมในชุมชนจากตัวอย่างงานที่วิทยากรนำเสนอ
2. ได้รับรู้ขอบเขตของหมู่บ้านและค่าแบ่งพื้นที่ของตนเองในพื้นที่หมู่บ้านผ่านแบบจำลองพื้นที่ชุมชน
3. ได้เริ่มคิดและตระหนักถึงทางริเริ่มแก้ปัญหาเชิงการใช้พื้นที่ของชุมชนจากการทำกิจกรรมที่ 4 กิจกรรมชุมชนรอบวัดป่าอยู่ครั้งที่ 2 ได้ผลการตอบรับจากการพูดคุยถึงปัญหาการใช้พื้นที่ของชุมชนได้ผลการพูดคุยถึงปัญหาในพื้นที่ชุมชนดังนี้
 1. ส่วนร้านค้าของที่เป็นแหล่งขายของบริเวณป้ายวัดทางขึ้นบันไดนาคดูไม่เรียบร้อย
 2. ส่วนการค้าขายบริเวณริเวณเกาะกลางถนนไม่เรียบร้อยและมีจำนวนมาก
 3. ส่วนการค้าขายของบริเวณริเวณถนนข้างสวนสาธารณะไม่มีระเบียบและไม่ทำตามระเบียบที่ตกลงกันไว้ว่าขายได้เฉพาะเทศกาลเท่านั้น
 4. ส่วนการค้าขายของบริเวณหน้าร้านกล้วยไม้ทยอยไม่มีระเบียบเรียบร้อย
 5. ส่วนการค้าขายของบริเวณลานจอดรถไม่มีระเบียบและไม่มีการดูแลรักษาของเดิมที่เคยสร้างไว้
 6. ที่เก็บของร้านส้มคองในลานจอดรถด้านในส่งกลิ่นเหม็นรบกวน
 7. ลำห้วยไม่สะอาด
 8. ถนนบางสายในหมู่บ้านชำรุด
 9. ของเล่นในสนามเด็กเล่นเริ่มชำรุด
 10. จำนวนคนที่เพิ่มมากขึ้นในหมู่บ้าน





กิจกรรมที่ 5. ประชุมกลุ่มร่วมกันที่มริจยและคณะทำงานกลุ่มตัวแทนผู้นำที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่ กรรมการหมู่บ้าน องค์การบริหารส่วนตำบล, ครู, กรรมการวัด, พระ

สรุปผลการทำกิจกรรม

ผลการวิเคราะห์การจับคู่พื้นที่ของชาวบ้านเกี่ยวกับพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์และพื้นที่สามัญ, ความต้องการในการใช้พื้นที่หมู่บ้านของชาวบ้าน

วัตถุประสงค์ของกิจกรรมที่ 5.

เพื่อเป็นการร่วมสรุปผลของการวิจัยเกี่ยวกับแนวทางในการใช้พื้นที่ของชุมชนก่อนที่จะนำเสนอกับชาวบ้านในชุมชนสถานที่ ศาลาเอนกประสงค์หมู่บ้านคอยสุเทพหมู่ที่ ๙



ผลที่คาดว่าจะได้รับจากกิจกรรมด้านกับวิจัย

1. ได้นำเสนอผลการพูดคุยกับชาวบ้านเรื่องของปัญหาในการใช้พื้นที่ของชุมชนและแนวทางการแก้ปัญหาการใช้พื้นที่ของชุมชน
2. ได้ร่วมพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเรื่องการใช้พื้นที่ของชุมชนปัญหาที่เกิดขึ้นและแนวทางการแก้ปัญหากับคณะผู้ทำงานในพื้นที่ชุมชน



ด้านผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรม

1. ได้รับทราบถึงผลของการจัดกิจกรรมที่ผ่านมาที่ผู้ทำวิจัยได้ร่วมทำ
2. ได้รับทราบถึงมุมมองของชาวบ้านที่มีเกี่ยวกับลักษณะการใช้พื้นที่ของชุมชนปัญหาที่เกิดขึ้นและแนวทางการแก้ปัญหากับคณะผู้ทำงานในพื้นที่ชุมชน



กิจกรรมที่ 6. สัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ กับคนในพื้นที่

วัตถุประสงค์ของกิจกรรมที่ 6.

รู้ถึงมุมมองของคนในพื้นที่ที่มีต่อพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ เรื่อง การรับรู้ขอบเขตพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์, การแสดงออกในพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ของคนในพื้นที่, มุมมองของคนในพื้นที่ที่มีต่อผู้อื่นในการใช้พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์

สถานที่ หมู่บ้านคอยสุเทพ

ผลที่คาดว่าจะได้รับจากกิจกรรมด้านกับวิจัย

1. ได้ทราบถึงมุมมองของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ในเรื่องของ
 - 1.1 ข้อมูลพื้นฐานผู้ที่ถูกสัมภาษณ์
 - 1.2 การรับรู้ขอบเขตพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์
 - 1.3 การแสดงออกในพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ของผู้ถูกสัมภาษณ์
 - 1.4 มุมมองที่มีต่อผู้อื่นในการใช้พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์
 - 1.5 ความคาดหวังในการใช้พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์





กิจกรรมที่ 7.

กิจกรรมสรุปผลเวทีกิจกรรมที่ทำมาให้กับชาวบ้าน

วัตถุประสงค์ของกิจกรรมที่ 7.

กิจกรรมสรุปผลเวทีกิจกรรมที่ทำมาให้กับชาวบ้านในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อการประชาสัมพันธ์ให้คนชาวบ้านในชุมชนที่ไม่ได้เข้าร่วมการสัมมนาและการจัดสัมมนาเชิงปฏิบัติกรให้ได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารและข้อตกลงกันในชุมชนเพื่อยึดถือปฏิบัติไปในแนวทางเดียวกันที่ได้เสนอแนวทางไว้แล้วสรุปแนวทางในการจัดการพื้นที่ของชุมชน

สถานที่ ศาลาเอนกประสงค์หมู่บ้านคอกยลพิษณุโลก ๙

ผลที่คาดว่าจะได้รับจากกิจกรรม
ด้านกับวิจัย

1. ได้นำเสนอผลการพูดคุยกับคณะกรรมการและคณะผู้ทำงานในชุมชนของปัญหาในการใช้พื้นที่ของชุมชนและแนวทางการแก้ปัญหาการใช้พื้นที่ของชุมชน

ด้านผู้เข้าร่วมกิจกรรม
1. ได้รับทราบถึงมุมมองของคณะกรรมการและคณะผู้ทำงานในชุมชนที่มีเกี่ยวกับลักษณะการใช้พื้นที่ของชุมชนปัญหาที่เกิดขึ้นและแนวทางการแก้ปัญหา



งานที่ต้องทำต่อเนื่องภายหลังจากกิจกรรม

การสัมภาษณ์เชิงลึกกับชาวบ้านที่เป็นคนในพื้นที่ เพื่อต้องการทราบถึงมุมมองเรื่องพื้นที่ ศักดิ์สิทธิ์ ของคนในพื้นที่ โดยสิ่งที่ต้องการทราบจากการสัมภาษณ์ในครั้งนี้แบ่งออกเป็นกลุ่มคำถามใหญ่ๆได้ดังนี้คือ

1. ข้อมูลพื้นฐานผู้ที่ถูกสัมภาษณ์
2. การรับรู้ขอบเขตพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์
3. การแสดงออกในพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ของผู้ถูกสัมภาษณ์
4. มุมมองที่มองผู้อื่นในการใช้พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์
5. ความคาดหวังในการใช้พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์

ผู้วิจัยได้เลือกชาวบ้านและคนในพื้นที่ที่จะสัมภาษณ์จากหลายช่วงชั้นอายุและหลายลักษณะการใช้พื้นที่ของชาวบ้านรวมถึงพระสงฆ์, คนที่ทำงานอยู่ในวัด แยกได้เป็น

1. ฝ่ายชาวบ้านในชุมชน

เด็กในชุมชน	5 คน
ชาวบ้านในชุมชน	5 คน
2. ฝ่ายวัดพระธาตุคอกยลพิษณุโลก

พระ	2 รูป
กรรมการวัด	1 คน
เณร	3 รูป





ได้มีข้อสรุปผลการพูดคุยถึงปัญหาในพื้นที่ชุมชน
ชาวบ้านได้มองเห็นปัญหาและแบ่งปัญหาออกเป็นกลุ่มใหญ่
สามกลุ่มคือ

- ปัญหาเกี่ยวกับพื้นที่บ้าน ส่วนพักอาศัย**
 - จำนวนคนที่เพิ่มมากขึ้นในหมู่บ้าน
- ปัญหาเกี่ยวกับพื้นที่ค้าขาย**
 - ส่วนร้านค้าของที่เป็นแผงลอยหลังบริเวณชุมชนกาญจนาภิเษกทางขึ้น
บันไดนาครคูดไม่เรียบร้อย
 - ส่วนการค้าหามแจ่มบริเวณเกาะกลางถนนไม่เป็นระเบียบและมีจำนวนมาก
 - ส่วนการค้าแผงลอยบริเวณริมถนนข้างสวนสาธารณะไม่มีระเบียบและไม่
ทำตามระเบียบที่ตกลงกันว่าขายได้เฉพาะเทศกาลเท่านั้น
 - ส่วนการค้าแผงลอยบริเวณทางลลานจอดรถเล็กไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย
(บริเวณหน้าร้านค้ากล้วยไม้หยก)
 - ส่วนการค้าแผงลอยบริเวณลานจอดรถไม่มีระเบียบและมีการต่อเติมจาก
ของเดิมที่เคยสร้างไว้
- ปัญหาเกี่ยวกับพื้นที่สาธารณะ**
 - ที่เก็บของร้านค้าผลไม้ต้อง แอฉิม
ในลานจอดรถด้านในส่งกลิ่นเหม็นรบกวน
 - ล้าห้วยไม่สะอาด
 - ถนนบางสายในหมู่บ้านชำรุด
 - ของเล่นในสนามเด็กเล่นเริ่มชำรุด



เส้นทางสัญจรในหมู่บ้านปัจจุบัน
เส้นทางสัญจรในหมู่บ้านปัจจุบันเป็นเส้นทางสัญจร
ที่สะดวกและปลอดภัยสำหรับผู้ที่ใช้รถจักรยานยนต์
และรถจักรยานยนต์ไฟฟ้าในการเดินทางเข้าออก
หมู่บ้าน โดยเส้นทางสัญจรในหมู่บ้านปัจจุบัน
เป็นเส้นทางสัญจรที่สะดวกและปลอดภัยสำหรับผู้
ที่ใช้รถจักรยานยนต์ในการเดินทางเข้าออก
หมู่บ้าน โดยเส้นทางสัญจรในหมู่บ้านปัจจุบัน
เป็นเส้นทางสัญจรที่สะดวกและปลอดภัยสำหรับผู้
ที่ใช้รถจักรยานยนต์ในการเดินทางเข้าออก
หมู่บ้าน

เส้นทางสัญจรที่นำเสนอนี้แบบที่ 1
เส้นทางสัญจรที่นำเสนอนี้แบบที่ 1 เป็นเส้นทาง
สัญจรที่สะดวกและปลอดภัยสำหรับผู้ที่ใช้รถ
จักรยานยนต์ในการเดินทางเข้าออกหมู่บ้าน
โดยเส้นทางสัญจรที่นำเสนอนี้แบบที่ 1 เป็น
เส้นทางสัญจรที่สะดวกและปลอดภัยสำหรับผู้
ที่ใช้รถจักรยานยนต์ในการเดินทางเข้าออก
หมู่บ้าน

เส้นทางสัญจรที่นำเสนอนี้แบบที่ 2
เส้นทางสัญจรที่นำเสนอนี้แบบที่ 2 เป็นเส้นทาง
สัญจรที่สะดวกและปลอดภัยสำหรับผู้ที่ใช้รถ
จักรยานยนต์ในการเดินทางเข้าออกหมู่บ้าน
โดยเส้นทางสัญจรที่นำเสนอนี้แบบที่ 2 เป็น
เส้นทางสัญจรที่สะดวกและปลอดภัยสำหรับผู้
ที่ใช้รถจักรยานยนต์ในการเดินทางเข้าออก
หมู่บ้าน



ลิขสิทธิ์
Copyright
All r

ของใหม่
niversity
r v e d

สภ
TRF

สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุน
สนับสนุนการวิจัย

บทสัมภาษณ์พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก (รองเจ้าอาวาสฝ่ายบริหาร)

ขรรชัย ไชยยาขันติโก: เกี่ยวกับเรื่องความเชื่อ ความอะไร

ผู้สัมภาษณ์: อ้อ ไม่ครับ ตอบไปแล้วมันไม่ มีแค่

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก: ไม่ใช่ถ้าพระสงฆ์ไม่มีเรื่องความเชื่อถ้าพระสงฆ์นี้ ถ้ามาถามเกี่ยวกับ ศักดิ์สิทธิ์ไม่ศักดิ์สิทธิ์นี้พระมันดูไม่มีแต่ถ้าพูดถึงประเพณีความเชื่ออะไรนี้พระสงฆ์คุยได้ ถ้าอย่าง คนบ้านเขาก็จะว่ามีประสบการณ์เคยอยู่มาความศักดิ์สิทธิ์เป็นอย่างไร

ผู้สัมภาษณ์: คือคำถามจะเป็นแบบนี้ครับคือผมเดาว่าคำถามก็จะเกี่ยวกับการใช้พื้นที่อะไร แบบนี้มากกว่าแต่เรื่อง ความคิด ความเชื่อ จะไม่มีค้อยเน้นเท่าไร เช่นเกริ่นๆโครงการการรวมๆ คร่าวๆโครงการรวมๆคร่าวๆนี่คือโครงการที่ว่าการอยู่ร่วมกันพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์และพื้นที่สามัญอันนี้ก็เป็นโครงการหัวข้อปริญญาโทของผมก็วิชาที่ทำมาเนี่ยคือเราตั้งสมมติฐานว่า อะ ผมมาสังเกตว่าคือ หมู่บ้านเราเปลี่ยนแปลงวัดเปลี่ยนแปลงนักท่องเที่ยวมาอะไรเยอะขึ้นเพราะมีการเปลี่ยนแปลงการใช้พื้นที่ ผมจะอยู่ในสถาปัตยกรรมคือเกี่ยวกับอาคารพื้นที่ อาคารบ้านเรือนในพื้นที่แต่ในพื้นที่ของผมนะวันนี้ตอนนี้ ปริญญาโทมันต้องลุ่มลึกกว่าในระดับปริญญาตรีพื้นที่ของผมอาจเป็นพื้นที่ทาง ความคิดของการใช้พื้นที่

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก: ใช้ในลักษณะไหน

ผู้สัมภาษณ์: ใช้ในลักษณะการใช้ชีวิตประจำวันบางทีเรา เออ การใช้พื้นที่ของคนเราในบ้านเขาก็คืออยู่การใช้พื้นที่ของกิจกรรมประจำวันก็ลืมสังเกตไปว่าจริงๆแล้วการใช้พื้นที่ของแต่ละคนมันเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมจากสมัยก่อนไหม เช่น ก็แต่ก่อนเรา จะเห็นรถราง ขึ้นเดินก็เดินขึ้น รถราง กลายเป็นขนของ รถรางดีขึ้น การใช้พื้นที่ของแต่ละคนดีไหม แบบนี้ครับ สำหรับการพื้นที่ นามธรรม เช่น ความรู้สึกของคำว่าศักดิ์สิทธิ์ ของคำว่าวัดที่คนบ้านมีต่อวัดยังมีเหมือนเดิมจากแต่ ก่อนไหม ทั้งๆที่พื้นที่กายภาพมันเปลี่ยนแปลงไป ก็ได้ทำกิจกรรมที่หมู่บ้านมา ๖ กิจกรรม คือ เออคือ เก็บข้อมูลมาช่วง ๖ กิจกรรมละว่า ๖กิจกรรมเราได้ค้นพบว่าจริงๆแล้วพื้นที่เปลี่ยนพื้นที่วัด เปลี่ยนไป วัดดีขึ้นแต่พื้นที่ของวัดอยู่เหมือนเดิมตอนนี้พื้นที่หมู่บ้านที่ในโครงการนี้ที่เรียกว่าพื้นที่ สามัญกำลังจะอยู่ไม่ได้เพราะว่าคนมากขึ้นลูกหลานแย่งกันขายของ แต่ตามว่าวัดอยู่เหมือนก็วัดอยู่เหมือนเดิม วัดจะดีขึ้นๆ หรือว่าทางชาว เนี่ยะ ก็ค้นคว้าหากินกันก็เลยลงไปทีกลุ่มชาวบ้านให้กลุ่ม ชาวบ้านช่วยกันหาว่าแล้วทำอย่างไรดีที่การใช้พื้นที่ของพื้นที่สามัญที่ติดอยู่กับวัดมันดีขึ้นใน ส่วนข้อมูลของพื้นที่สามัญ เนี่ยะ มีบางส่วน แล้วครับแต่ในส่วนพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ในด้าน ความเห็นของคนที่อยู่บนพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์เรายังไม่มีการจะถามพระว่ามีความคิดเห็นอย่างไร กับการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่การใช้พื้นที่ของบนวัดเป็นอย่างไรเปลี่ยนแปลงไปจากแต่ก่อนไหม แล้วก็พื้นที่ของหมู่บ้านละเป็นอย่างไรเปลี่ยนแปลงไปไหมแล้วก็พระใช้พื้นที่ของเราอย่างไรพระใช้

อย่างไรบ้าง ชาวบ้านใช้อย่างไรพื้นที่ในหมู่บ้านอย่างไรบ้าง พระได้เข้าไป ไปมีการใช้พื้นที่สามัญ หรือว่าพื้นที่ธรรมดาที่อยู่ที่บ้านไหมอย่างไรบ้าง ในเรื่องความศักดิ์สิทธิ์หรือไม่ศักดิ์สิทธิ์อย่างไร พระ **บรรชัช ไชยยาขันติโก**: เพราะว่าเราต้องทำความเข้าใจกันก่อนเพราะในการที่เราจะตอบไปเป็น ข้อมูลบางอย่างที่เราต้องตอบให้มันอยู่ในกรอบ

ผู้สัมภาษณ์: แต่ความจริงพูดกันเป็นกลุ่มก็ได้สนุกดี

พระ บรรชัช ไชยยาขันติโก: ก็ได้จริงก็ถือเป็นคนที่อยู่ในวัดในพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์อยู่แล้ว

ผู้สัมภาษณ์: จริงแล้วผมคงไม่ถามหรือกว่า

พระ บรรชัช ไชยยาขันติโก: อันนี้หลวงพี่ก็จะเล่าๆในชีวิตประจำวันของพระสงฆ์ก่อนรวมถึงคนที่ เขาเรียกว่าคนวัดที่ใช้พื้นที่บนนี้ในชีวิตประจำวันแล้วโดยทั่วไปๆแล้วเราจะต้องเราใช้ๆ ชีวิตประจำวันกันยังไงใน

ผู้สัมภาษณ์: หลวงพี่ชื่ออะไรครับ

พระ บรรชัช ไชยยาขันติโก: พระปลัดพระ บรรชัช ไชยยาขันติโก:

ผู้สัมภาษณ์: ขออนุญาตถ่ายรูปพระครับและอัดเสียง

ผู้สัมภาษณ์: เดี่ยวผมขอข้อมูลพื้นฐานก่อนนะครับ ข้อมูลพื้นฐานก็จะเป็นว่าท่านบวชเมื่อไหร่ ขึ้นมาอยู่บวชนี้เมื่อไหร่ ท่านบวช

พระ บรรชัช ไชยยาขันติโก: บวชที่ อาตมาบวชที่วัดคอยสุเทพ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๖ ปัจจุบัน อายุ ๓๔ ปี การศึกษารัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต ในส่วนของทางธรรมก็ ก็จะศึกษานักธรรมเอก แล้วก็จะใช้อีกข้อมูลส่วนตัว

ผู้สัมภาษณ์: เหตุผลที่มาบวชครับ

พระ บรรชัช ไชยยาขันติโก: เหตุผลที่มาบวชก็เพื่อ ศึกษาธรรมะแล้วก็ปฏิบัติถวายงานศาสนา ปฏิบัติงานเพื่อวัดเพื่อศาสนา คือเหตุผลต่างๆทุกคนและก็อีกอย่างหนึ่งนะที่มาบวชก็คือรักษา ประเพณีด้วยมาบวชนี้มันเป็นประเพณี

ผู้สัมภาษณ์: เริ่มคำถามเลยนะครับขอให้หลวงพี่ให้ความหมายของคำว่าศักดิ์สิทธิ์

พระ บรรชัช ไชยยาขันติโก: ศักดิ์ศักดิ์สิทธิ์ ศักดิ์ศักดิ์สิทธิ์ ในความหมายของอาตมาภาพ ให้ความหมายว่าในความคิดส่วนตัวความศักดิ์สิทธิ์ ก็คือ เป็นสถานที่ที่ใช้ประกอบพิธีกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นศาสนาใดก็ได้เนาะศาสนาพุทธก็รวมถึงศาสนาพุทธคริสต์ อิสลาม พราหมณ์ ฮินดู พื้นที่ ศักดิ์สิทธิ์ครอบคลุมได้ทุกศาสนาไม่ใช่จะศาสนาพุทธอย่างเดียวศาสนาพุทธ พูดถึงในแง่ศาสนาพุทธ พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์นั้นก็ถือเป็นสถานที่ประกอบพิธีกรรมต่างๆ เป็นสถานที่อย่างเช่น วัดพูดถึงวัดก็ใช้เป็น สถานที่ในการประกอบพิธีศาสนกิจ สวดมนต์ ไหว้พระ สวดมนต์ ทำพิธีกรรมในศาสนาต่างๆอันนี้เรา ไม่ต้องเจาะลึกรวมไปเลยจะทำพิธีกรรมทางศาสนาต่างๆรวมถึงประชาชนหรือเรียกว่าคณะศรัทธา

ต่างๆ ได้เข้ามาร่วมปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ในวัด เช่น วันพระ คณะศรัทธาก็มาทำบุญ ใส่บาตร วันเกิด ศรัทธาก็มาทำบุญวันเกิด รวมถึงวันตาย พุดง่าย ๆ ว่าสถานศักดิ์สิทธิ์นี้ก็คือเริ่มตั้งแต่เกิดจนถึงตาย คือ คนนี้จะต้องมาใช้ แล้วก็พระผู้ที่อยู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ก็ที่อยู่อย่างแน่นอนก็คือพระภิกษุสามเณร อยู่ตลอดจนกว่าจะไม่อยู่แล้วก็จนกว่าจะเสียชีวิตไป ก็ต้องใช้แน่นอนรวมไปถึงคนเราด้วยคนเรา ทว่าไปก็ต้องใช้หมคนั้นก็คือความหมายของสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ น่าจะเป็นส่วนศาสนาคริสต์ อิสลาม พราหมณ์ ฮินดู ก็ลักษณะเดียวกันแล้วก็อย่างศาสนาคริสต์มีการเข้าโบสถ์เข้าไปทำพิธี หรือทำอะไร ก็คือเป็นทำใช้สถานที่ตรงนั้นเป็นการอุปโลกน์สมมติขึ้นสมัยก่อนสถานที่แห่งนี้เป็นที่ที่รกร้างว่างเปล่า หรือเป็นที่ที่ยังไม่มีที่ศักดิ์สิทธิ์นี้ยังไงแต่พอมาสร้างแล้วก็เหมือนว่าอุปโลกน์ขึ้นมาให้เป็นสถานที่ที่มันศักดิ์สิทธิ์เพื่อไว้ทำพิธีกรรมต่างๆ ได้

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วความสามัญละครับ

พระ ธรรมชัย ไชยยาขันติโก: สามัญในที่ชนะของอาตมาภาพนะสามัญนี้ขอให้ความเห็นว่าเป็นพื้นที่ที่อยู่ทั่วไปใช้ตั้งแต่ทำมาหากินเรียนหนังสือหรืออะไรก็ปาละต่างๆ อยู่ตรงนั้นก็คือแยกออกไปแต่บางส่วนในพื้นที่สามัญอาจจะแฝงไปด้วยพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ได้ อย่างเช่นในบ้านเราคนเราอาจมีห้องหนึ่งมุมหนึ่งซึ่งเป็นห้องพระ ไซ้ใหม่เป็นห้องพระถือว่าเป็นห้องที่กราบไหว้บูชาอย่างคนพุทธก็จะมีห้องพระ คนที่นับถือศาสนาพุทธ คนที่นับถือศาสนาคริสต์ก็จะมีที่ตั้งอยู่ หรือว่ามุมหนึ่งที่ตั้งรูปเคารพของเขา ศาสนาอิสลามก็จะมีที่ละหมาดไซ้ใหม่ ในบ้านของตัวเองก็จะมี ในอาคารสถานที่ต่างๆ ก็มี เพราะฉะนั้นพื้นที่สามัญรวมไปทุกอย่างเลยเอาสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เข้าไปด้วยสมารถที่จะไปผนวกอยู่ในนั้นได้ด้วย เช่น โรงเรียน โรงเรียนก็เป็นถือว่าเป็นสถานที่สามัญทั่วไปใช้ทั่วไปแต่ว่าในโรงเรียนก็ต้องเรียนศาสนาพุทธก็จะมุมที่จะให้เด็กไว้ไหว้พระสวดมนต์มีศาลา อย่างศาสนาอิสลามใครที่จะขอมีจัดที่ละหมาดไว้ อย่างเราไปเห็นในสนามบินก็จะเห็นมาทั้งพระ มีทั้งห้องละหมาดแต่ว่าของศาสนาคริสต์อาจจะยังยังไม่มีพูดถึงว่าพื้นที่สามัญคือพื้นที่ที่ใช้สอยทั่วไปของคนทั่วไป

ผู้สัมภาษณ์ : พอมาถึงคอยสุเทพพูดถึงบนคอยตั้งแต่ครูบาขึ้นมาท่านว่าตรงไหนเป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์

พระ ธรรมชัย ไชยยาขันติโก: ตั้งแต่ครูบาขึ้นมา เอาหมู่ ๕ เราก็ได้ครับ หมู่ ๕ เรายี่ก็รวมถึงตรงพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์

ผู้สัมภาษณ์ : มีวัดมีหมู่บ้านมี รวมถึงหมู่ ๕

พระ ธรรมชัย ไชยยาขันติโก: พูดถึงว่าใจกลางหลักก็คือวัดวัดในตำบลในหมู่ ๕ เรายี่ก็คือวัดพระธาตุคอยสุเทพ นี่คือใจกลางหลักใจกลางหลักคือ เป็นสถานที่ที่คนทั่วไปจะมากกราบไหว้บูชาไม่ว่าจะเฉพาะชาวบ้านหมู่ ๕ อย่างเดียว ชาวจังหวัดเชียงใหม่ หรือชาวจังหวัดต่างๆ ในประเทศไทยและก็ชาวต่างชาติหรือชาวเออประเทศอื่นๆ ก็ได้ว่าที่วัดพระธาตุคอยสุเทพเพราะเขาถือว่าเป็นสถานที่

ศักดิ์สิทธิ์ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของคนชาวไทยเราก็คือเมืองพระบรมธาตุคุดอยสุเทพใช้ไหม องค์พระบรมธาตุคุดอยสุเทพ คือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แต่สิ่งที่เป็นรูปธรรมอีกอันหนึ่งก็คือพระสงฆ์ที่ พระสงฆ์สามเณร แม่ชี ที่อยู่จำพรรษาเป็นผู้ที่ปฏิบัติจะทำให้เกิดเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่เขาเรียกว่า สมบูรณ์ครบสมบูรณ์ ครบทุกอย่าง คนที่มา ๑ คนที่เข้ามาบวชวัดคุดอยสุเทพ ไม่ใช่ว่าจะขึ้นมาทำพิธีอย่างเดียว คนศาสนาอื่นก็ขึ้นมาดู เขาเรียกว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็คือเป็น โบราณวัตถุเป็น โบราณสถาน เป็นแบบไปทางนั้นก็คือขึ้นมาเที่ยวชมในสิ่งที่เป็นสิ่งสำคัญของวัดประเทศเรา อยู่แต่ว่าคนไทยเราเองที่ทั้งสองกรณี คือขึ้นมาทำพิธี ขึ้นมาทำบุญ และก็ขึ้นมาเที่ยวชมด้วย เที่ยวชมสักการะด้วย เพราะฉะนั้นถ้าพูดถึงหมู่ ๘ เราจุดหลักสำคัญคือบนวัดพระธาตุคุดอยสุเทพ ละอีกจุดคือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์คือศาลาเอนกประสงค์ไม่กี่เลยขึ้นไปคือสำนักสงฆ์คุดอยปุยหมู่บ้านของชาวเขาเขากันไว้ทำเป็นวิธี ใจหลัก คือพระธาตุคุดอยสุเทพคนทั่วไปอาจไม่รู้ สำนักสงฆ์คุดอยปุยเขาก็รู้มาจากภายในของเขา คนในพื้นที่

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วท่านว่ามันมีอะไรพูดถึงกายภาพนะครับ ท่านมันมีอะไรเป็นตัวแบ่งระหว่างพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์กับพื้นที่สามัญของหมู่บ้านเรา

พระ ชรชัย ไชยยาขันติโก: ของหมู่บ้านเราตัวแบ่งก็คือเห็นได้ชัดเจนเขาเรียกว่าอะไรในการที่เราจะใช้ขั้นตอนในการปฏิบัติจะเห็นได้ชัดเจนหมู่บ้านเป็นพื้นที่สามัญก็คงจะไม่ถึงแม้ว่ามีบางส่วนที่กันไว้เป็นพื้นที่สามารถทำพิธีได้แต่ก็คงจะไม่ได้เป็นทั้งหมู่บ้านที่จะเอามาทุกคนมานั่งทำพิธีสมมติมิศพอไปตั้งอยู่ตรงนั้นตั้งตรงนี้ถ้ามีศพอในหมู่บ้านก็ควรจะต้องตั้งที่ศาลาเอนกประสงค์อย่างเดียวใช้ไหม ไม่ได้ตั้งบนวัดเราตั้งไปตั้งที่นี้แต่ก็คงไม่ไปตั้งร้านค้าตรงนั้นการปฏิบัติ

ผู้สัมภาษณ์ : การปฏิบัติจะเป็นตัวแบ่ง

พระ ชรชัย ไชยยาขันติโก: อย่างชัดเจนเลยใช้ไหมเรามองภาพให้ออกเลยไหมถึงแม้ว่าอย่างไร หลวงพี่บอกว่าพื้นที่สามัญเราสามารถผนวกเอาพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์เข้าไปได้ในบางส่วนแต่ว่าไม่ใช่ทั่วไปทุกส่วนของพื้นที่สามัญเป็นไปได้อีกพูดถึงให้มันแคบลงพูดถึงหมู่บ้านคุดอยสุเทพเราอย่างยกตัวอย่างให้ฟังเวลาที่จะมีงานพิธีก็คงไม่ได้ไปตั้งที่บ้านใครเสียส่วนใหญ่อาจตั้งบ้างเป็นบางครั้ง แต่ก็ไม่ได้ถือว่ามากแบบอย่างบางงานด้วยเข้าไปอย่างงานศพส่วนใหญ่จะต้องตั้งศาลาเอนกประสงค์ นอกจากว่างานขึ้นบ้านใหม่หรือเนี่ยมันไม่ถือว่าเป็นอย่างถาวรเป็นที่ตั้งอย่างถาวรเพราะนั่นถือว่าเป็นพิธีกรรมในส่วนของบ้านใครบ้านมันเพราะว่าให้เรามองออก ๑.วิธีการปฏิบัติ ๒.ผู้คนที่อยู่พื้นที่ที่เป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์จริงๆอย่างคนทั่วไปไม่ได้ขึ้นมาอยู่มากมายที่เป็นเปอร์เซ็นต์ก็น้อยมากส่วนใหญ่ก็จะมีพระภิกษุสามเณรอยู่หรือถ้าไปคู่อื่นเป็นเจ้าหน้าที่ที่คนที่ทำพิธีอย่างอิสลามเขาไม่มีนักบวชไม่มีอะไรเขาก็เขาแยกว่าพอถึงเวลาเขาก็มาอย่างของเราก็มีคนที่อยู่ประจำที่อยู่ประจำก็คือพระภิกษุสามเณรที่อยู่ประจำพื้นที่ตรงนี้และก็อาจมีลูกศิษย์วัดบ้างหรือว่าจะมีคนสามัญเข้ามาอยู่

ปะปนแต่ก็ถือว่าไม่ใช่เป็นเปอร์เซ็นต์ที่มากแต่ว่าจะเป็นพื้นที่สามัญคนทั่วไปก็คือจะอยู่พระสงฆ์ก็ไม่ได้ไปอยู่ตรงนั้นอันนี้คือแบ่งแยกออกมาให้เห็นภาพพจน์ที่ชัดเจน ๑.วิธีการปฏิบัติ ๒.ตัวบุคคลที่อยู่ตรงจุดนั้น

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วกิจวัตรประจำวันของพระ

พระ ชรชัย ไชยยาขันติโก: กิจวัตรประจำวันของพระก็คือ ๑.ทำวัตรสวดมนต์นี่คือเป็นกิจวัตรประจำวันบิณฑบาตการทำวัตรสวดมนต์การบิณฑบาตแล้วก็การดูแล ปฏิสังขรณ์วัดพัฒนาวัดดูแลในที่นี้หมายถึงว่าดูแลในเบื้องต้นก่อนคือการทำให้วัดนั้นสะอาดสะอาดอันกวาดลานวัดปิดกวาดเช็ดถู กุฏิของตัวเองที่อยู่อาศัยดูเรียบร้อยอันนี้พูดถึงวัดทั่วไปนะยังไม่ต้องเจาะลึกลงไปถึงพระธาตุคอกขสุเทพเพราะวัดทั่วไปเขาก็จะมีกิจกรรมของเขาทำอยู่

ผู้สัมภาษณ์ : แล้ววัดเราแตกต่างจากที่อื่นยังไง

พระ ชรชัย ไชยยาขันติโก: ไม่ต่างจากวัดอื่นมากมายแต่ว่าวัดเราเป็นวัดที่มีนักท่องเที่ยวขึ้นมาเยอะ การที่จะใช้พระเณรพระเณรมาทำอะไรก็เหมือนไปไม่ได้มันก็ต้องมีคนบ้างมีศรัทธาเข้าช่วยทำ

ผู้สัมภาษณ์ : ช่วยงาน

พระ ชรชัย ไชยยาขันติโก: มีลูกศิษย์วัดเข้ามาช่วยงานแต่วัดอื่นบางวัดอาจจะไม่ค่อยมีเลยอาจจะใช้พระเณรกวาดๆกันก็เสร็จทำความสะอาดก็เสร็จเพราะแถววัดนี้อาณาบริเวณก็กว้างแล้วก็คนขึ้นมา บางอย่างบางอย่างใช้พระทำมันก็ไม่สมควรและก็ไม่เหมาะสมบางที่วัดเราเป็นวัดท่องเที่ยวมีการต้อนรับมีคนทั่วไปก็ต้องให้คนทางบ้านเข้ามาช่วยแล้วก็กิจวัตรอีกอย่างหนึ่งที่พระจะต้องทำในวัดนี้ก็คือการที่ปฏิบัติกับศาสนิกปฏิบัติกับศาสนิกนี่คือคนนิยมมาทำบุญพระก็ต้องให้ศีลให้พรรับ ถวายทานจากโยมแล้วก็การที่โยมมาคุยวันนี้ก็เรียกว่าการสนทนาธรรมแล้วก็ต้องเป็นหน้าที่ของพระอยู่แล้วพระสงฆ์สามเณรที่อยากสนทนาธรรมกับญาติโยม เนี่ยะ ก็คือในวัดก็จะมียัง เนี่ยะ เป็นกิจวัตรประจำวัน

ผู้สัมภาษณ์ : ในกรณีที่เรต่างจากวัดทั่วไปมันทำให้การใช้พื้นที่ของพระเปลี่ยนไป แตกต่างจากวัดอื่นมากไหมครับ

พระ ชรชัย ไชยยาขันติโก: ไม่ต่างมาก

ผู้สัมภาษณ์ : ไม่แตกต่าง

พระ ชรชัย ไชยยาขันติโก: ไม่แตกต่างกันมากเพราะว่าการที่พระวัดเราเป็นวัดท่องเที่ยวคนขึ้นมาเยอะอย่างวัดอื่นขึ้นมาเรื่อยๆขึ้นมาเยอะขึ้นมาเรื่อยๆแต่จุดประสงค์ขึ้นมาท่องเที่ยว อย่างหนึ่งขึ้นมาเพื่อทำบุญวัดเล็กๆมาเพื่อทำบุญ ๒.มาวัดเพื่อมาท่องเที่ยวอย่างวัดเล็กๆบางคนเขาก็เข้าไปดูมีอะไรบ้างถือว่ามาเพื่อพักผ่อนหย่อนใจบ้างมาวัดเพื่อมาปฏิบัติธรรมเราต้องมีมาเป็นบางครั้งวัดเล็กๆ

เขาก็มีสามรถที่ไปปฏิบัติธรรมได้ก็คือมาอย่างเดียวกันแต่ที่ว่ามีความต่างกันว่าวิธีในการปฏิบัติวัดเรา อาจจะดูว่ามีการทำงานที่อาจซ้ำซ้อนมากกว่าวัดอื่นมันมีอาจมีแบ่งแผนๆไปแผนกสนทนาธรรม กับโยมบวชวิหารเพราะว่าเราต้องจัดให้เป็นแผนกเพราะว่าโยมมาตลอดไม่เหมือนวัดข้างล่างคือบาง วันอาจจะมาแค่คนสองคนแต่วัดเรามีมาตลอดมีการจัดเวรจัดอะไรให้พระนั้นมาปฏิบัติศาสนกิจ เรียกว่าปฏิบัติโดยแบ่งหน้าที่ให้เด่นชัดเพราะว่าถ้าเราไม่แบ่งหน้าที่ก็คือการทำงานก็จะเดือดร้อน การปฏิบัติเป้าหมายเดียวกันก็คือการปฏิบัติ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วกับพื้นที่สามัญกับในหมู่บ้านคิดว่ามันถ้าสมมติเราคิดว่าเราวัดเป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ เสียส่วนใหญ่แล้วกับหมู่บ้านคิดเป็นพื้นที่สามัญพระได้มีการปฏิบัติเหมือนว่าลงเข้าไปในพื้นที่ได้มีการปฏิบัติอย่างไรบ้าง

พระ ชรชัย ไชยยาขันติโก : ในการปฏิบัติพื้นที่สามัญในหน้าที่ของพระนั้นก็ส่วนใหญ่ก็จะไปในทางในเรื่องของการทำพิธีหรือว่าไปตรวจญาติโยมเมื่อเวลาที่มีญาติโยมเขาอาราชนานิมนต์ พระสงฆ์ลงไปอย่างเช่นบ้านโยมจะขึ้นบ้านใหม่ก็ต้องมาอาราชนานิมนต์พระสงฆ์ลงไปทำพิธี พระสงฆ์ลงไปเขานิมนต์ลงไปทำอะไรบ้างสมมติว่าโยมเชิญไปเจริญพุทธมนต์ฉันเพลพระท่านก็ลงไปในส่วนอื่นนี่ก็ไม่ได้ทำอันนี้พูดถึงหลักทั่วไปก่อนแต่ก็จะมีอีกกรณีหนึ่งถ้าในหมู่บ้านมีการจัด กิจกรรมมีการรณรงค์มีการพัฒนาพระสงฆ์ก็จะเป็นส่วนหนึ่งที่จะไปมีส่วนร่วมในพื้นที่สามัญของ โยม

ผู้สัมภาษณ์ : นิมนต์ไปนี้ญาติโยมสามารถเลือกได้ด้วยหรือนี่จะนิมนต์ไปทำอะไร

พระ ชรชัย ไชยยาขันติโก : นิมนต์ไปเพลหลายๆก็ได้โดยที่ไม่ต้องพุทธมนต์พระสงฆ์ไปตามคำ ขอร้องของโยม คำขอร้องของโยมก็คือการที่ว่าโยมมานิมนต์ถ้าเขานิมนต์ไปแล้วเราไปทำไหม มากกว่าบางครั้งมันไม่เป็นอะไรแต่แต่ที่ว่าผิดใหม่ไม่ผิดแต่ว่าโยมจะสะดวกไหม บางครั้งบอก ว่าไม่มีเวลาถ้าสวดมนต์มันก็จะนานขอนิมนต์ไปฉันเพลอย่างเดียว ไปฉันเพลก็ให้พรเสร็จ ถ้าโยม บอกว่าขอไปเจริญพระพุทธรูปสวดมนต์นิมนต์แล้วก็นิมนต์ฉันเพลด้วยพระก็ต้องไปแต่ถ้า รูปเท่านั้นแล้วก็เตรียมตัวไปฉันเพลด้วยเกินสิบรูปไม่ได้เดี่ยวโยมก็เดือดร้อนละเพราะ โยมเตรียม ของเตรียมอะไรถวายพระแก้รูปใช้ไหมเราจะไปเกินนิมนต์ไม่ได้เพราะฉะนั้นโยมไม่ได้นิมนต์ไป พุดตามหลักนะสวดมนต์ให้โยมไม่ได้เพราะไม่มีใครนิมนต์ไปเพราะเราที่ต้องไปตามคำที่นิมนต์ นิมนต์ก็คือคำเชิญ

ผู้สัมภาษณ์ : ไม่ไปไม่ได้ไหมครับ

พระ ชรชัย ไชยยาขันติโก : ไม่ไปไม่ได้

ผู้สัมภาษณ์ : ปฏิเสธก็ไม่ได้

พระ ชรชัย ไชยยาขันติโก : ปฏิเสธไม่ได้เพราะถ้าเราไม่ว่างก็ต้องจัดพระองค์อื่นไปให้โยมสำเร็จ

ประโยชน์ให้ได้ถือว่าโยมตั้งใจไว้สวดมนต์ไปทำสวดมนต์ถวายเพล ไม่ได้ไม่ว่าง ทำไม่ได้ อันนี้
นะเดี๋ยวอาตมาจัดพระรูปอื่นไปให้ต้องทำใจต้องให้โยมเกิดศรัทธาและมีความปิติเป็นประโยชน์ให้
ได้

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วถ้ากรณีที่ตั้งใจไปในหมู่บ้านแล้วไม่มีกนิมนต์มันมีกรณีอื่นไหมครับ

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก : มีกรณีอื่นได้ก็คือที่น่าจะลงไปบางครั้งอาจในหมู่บ้านเป็นที่ขายของใน
บางครั้งพระสงฆ์ก็ต้องมีความจำเป็นที่ซื้อของใช้บางอย่างของตัวเองซึ่งที่พระสงฆ์จะต้องซื้อ
เพราะอะไร เพราะว่าบางครั้งของบางอย่างที่ท่านใช้โยมไม่ได้โยมถวายเป็นปัจจัยปัจจัยนั้นโยม
ปวารณาว่าแล้วแต่พระคุณท่านสุดแล้วแต่พระคุณท่านจะใช้จ่ายใช้สอยตามอัธยาศัยเพราะฉะนั้นใน
บางครั้งจะต้องไปซื้อของในหมู่บ้านบ้างในสิ่งที่ของที่ท่านต้องใช้แล้วขาดบางครั้งท่านจะต้องไปหา
หมอในหมู่บ้านมีร้านขายยาอะไรก็ไปซื้อของใช้ที่จำเป็นแต่ไปแล้วในวินัยของพระไปแล้วก็คือรีบ
กลับก็ไม่ได้ไปอะไรใหม่คือไปแล้วไม่ให้ขัดต่อ

ผู้สัมภาษณ์ : เคยไหมนอกจากไปซื้อของ

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก : ก็ส่วนใหญ่ก็มีแก่น้ำอาจจะไปหาญาติไปโปรดโยมไปเยี่ยมโยมถ้าคิดว่า
ในหมู่บ้านนั้นเป็นบ้านของโยมพ่อโยมแม่ญาติพี่น้องก็สามารถที่จะไปโปรดโยมได้ในการทำธุระไป
อะไร

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วบ้านเดิมพระอยู่ไหนครับ

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก : อยู่ราชบุรี

ผู้สัมภาษณ์ : ได้กลับไปเยี่ยมไหมครับ

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก : ก็ไปอยู่ปีนี่ไปมา ๒ ครั้ง ถือว่าเราไปเยี่ยมโยมเยี่ยมอะไรก็ไปกันบ้างที่
นอกเหนือจากที่เราเขานิมนต์ไปทำพิธีแต่ว่าเขาไม่นิมนต์ไปทำพิธีนี้คือว่าเราไม่รู้จักบ้าง เข้าโยม
เขาอาจไม่สะดวกใจเพราะว่าถ้าไม่มีนิมนต์อะไรบ้างของเราเอง

ผู้สัมภาษณ์ : คราวนี้เรากลับมาถามเรื่องมุมมองของพระสงฆ์ที่มีต่อคนธรรมดาสามัญที่อยู่ใน
หมู่บ้านเนี่ยคือเวลาเขาขึ้นมาใช้พื้นที่ของวัดเขาทำเขาเป็นยังไงบ้าง

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก : วัดก็ต้องพึ่งบ้านบ้านก็ต้องพึ่งวัดสองสามอย่างนี้ควบคู่กันไปเมื่อเวลา
เรามีงานมีงานใหญ่ๆมีงานพิธีๆใหญ่ๆในหมู่บ้านเราเนี่ยศรัทธาเขาก็ต้องขึ้นมาช่วยเขาเรียกว่าวัด
เป็นของทุกคนที่อย่างน้อยที่สุดคนเจ้าของที่ดูเป็นรูปธรรมที่สุดก็คือในหมู่บ้านนี้ใช้ไหมก็ต้องคอย
ดูแลรับมีงานที่เรามีความจำเป็นต้องใช้คนหลายๆคนในหมู่บ้านเราก็ขึ้นมาช่วยพอขึ้นมาช่วยก็คือว่า
เกิดความสามัคคีทางทำงานได้ระหว่างพระสงฆ์กับคนในหมู่บ้านกรรมการหรือศรัทธาที่อื่นมาก็คือ
มาช่วยงานกันบางคนอาจช่วยหน้าที่นั้น บางคนอาจช่วยหน้าที่นี้แล้วเวลาที่หมู่บ้านแบบมีงาน
พระสงฆ์ก็ลงไปช่วยพระสงฆ์ก็ลงไปช่วย ๑. ไปทำพิธีหลักหนึ่งละพระสงฆ์ไปช่วย ๒. บางครั้งงาน

บางอย่างจะทำเวทีหรือทำอะไรในวัดทำไม่ได้ที่ระดับตกแต่งอะไรก็จะมาเอาพระสงฆ์ขอพระสงฆ์ที่มีความรู้ความสามารถในจุดนี้ไปช่วยแนะนำอย่างน้อยไปช่วยแนะนำหรือจะไปช่วยทำให้หรือในบางครั้งโอกาสไม่เอื้ออำนวยนั้นก็ก็เป็นที่ว่าใช้ชีวิตอย่างบูรณาการระหว่างคนบ้านกับวัดในวัดสามารถที่จะช่วยเหลืออาศัยกันได้

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีกรณีที่ว่าชาวบ้านขึ้นมาทำมาค้าขายบนวัด เช่น ถ้ารูปข้างล่างอาจจะขายของเร่ในตรงนี้ในมุมมองของพระมองว่าไงบ้างครับ

พระ ชรรัชย์ ไชยยาขันติโก : ในส่วนตัวตัวถ้าจะให้มองถ้ามีการจัดระเบียบเรียบร้อยก็ถือว่าเป็นไปในทางที่ดีอยู่แล้ว อย่างปัจจุบันนี้ที่มีช่างถ่ายภาพมาถ่ายภาพข้างบนก็มีการควบคุมวัดก็จะมีการควบคุมคือเราก็ไม่ได้ไปตัดสิทธิ์คือเราสามารถอยู่ด้วยกันได้ แต่ว่าคนที่ขึ้นมาทำก็ต้องอยู่ในกติกาที่มีการตั้งเอาไว้

ผู้สัมภาษณ์ : กติกาเป็นอย่างไรบ้างครับ

พระ ชรรัชย์ ไชยยาขันติโก : กติกาเป็นยังไงบ้างไม่ทราบต้องไปตามตำราเพราะเราอบหมายให้ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นคนทำเพราะเราอบหมายให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทำในส่วนของแม่ค้าเราทางคณะกรรมการวัดไม่ได้มอบหมายให้คณะกรรมการข้างล่างทำดูแลจัดการจัดสรรกันให้อยู่ในระเบียบเรียบร้อย อย่างวัดเราก็มีการทำนอกจากในหมู่บ้านยังทำที่บาร์ซาร์ให้ไปขายของเป็นจุดๆหนึ่ง ๑. ไม่มีการบังคับทัศนียภาพของวัด ไม่มีการเกิดความสะดุ้งตื่นถ้าสมมติว่าปล่อยให้ขายทั่วไป ๑. ไม่สวยงาม ๒. บดบังทัศนียภาพ อาจคิดขวางแต่เมื่อเรามีการจัดระเบียบแล้วทุกอย่างอาจมีบ้างแต่เราก็มอบหมายให้คณะกรรมการถ้าเกิดมันมีอะไรผิดแผกแตกต่างออกมามาคณะกรรมการเป็นเจ้าหน้าที่มากกว่าและคุยตกลงกับพวกแม่ค้าในพื้นที่ทางวัดก็ไม่ได้เข้าไป เป็นคนให้นโยบายว่าควรยังไงแต่เราจัดให้มีเจ้าหน้าที่เขาเรียกว่าดูแลกันเอง เราก็สามารถที่จะอยู่ร่วมกันเองได้ ถ้าแม่ค้าเขาอยู่ในกฎในระเบียบในกรอบที่เราวางไว้มันก็อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขแล้วต่างคนต่างทำต่างคนต่างปฏิบัติหน้าที่มันก็ไม่มีอะไร

ผู้สัมภาษณ์ : คราวนี้อีกหน่อยหนึ่งครับ เมื่อกี้เป็นชาวบ้านแล้วนักท่องเที่ยวอย่างเช่นนักท่องเที่ยวท่านมีความคิดเห็นอย่างไรนักท่องเที่ยวที่แบบว่าแต่งตัวไม่สุภาพเข้ามาในวัด

พระ ชรรัชย์ ไชยยาขันติโก : ส่วนใหญ่เป็นแต่ชาวต่างชาติส่วนใหญ่แต่คนไทยก็มีบ้างแต่ส่วนน้อยในส่วนของคนต่างชาติ คิดว่าในเรื่องนี้เราอาจจะไม่ตำหนิเขามากเพราะว่าเมื่อเวลาที่เขามาเขาแต่งตัวไม่เรียบร้อยแต่ก่อนที่จะขึ้นบนพระธาตุเราก็ขอให้เขาแต่งตัวเรียบร้อยโดยที่บางคนนี้เขาใส่สั้นมาเราก็มีผ้าถุงให้เปลี่ยนใส่เมื่อมีไก่อัดหรือคนที่พาเขามาถ้าอธิบายให้เขาฟังช่วงนี้เขาก็ยินดีให้การปฏิบัติตามส่วนใหญ่ก็จะยินดีของเราเหมือนกับพระบรมมหาราชวังบางคนส่วนใหญ่เขามาเขาก็ใส่สั้นมาเราต้องมีการอธิบายให้เขาฟังมีการประชาสัมพันธ์ให้เขาฟังเมื่อเขาฟังเขาเห็นก็ยินดีที่

ปฏิบัติตามในส่วนของคนไทยควรจะต้องปลูกฝังบางครั้งเขาก็ปฏิบัติตามดีเหมือนกับชาวต่างชาติ บางครั้งก็อาจมีบ้างซึ่งตรงนี้ต้องใช้ในการแก้ไขในการปลูกฝัง

ผู้สัมภาษณ์ : มีแบบไม่ยอมใส่ไหม

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก : มีแบบไม่ยอมใส่ก็อาจมีบ้างแต่ส่วนน้อยน้อยมากๆ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วถ้าไม่ยอมแบบนี้จะทำไง

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก : ทางวัดก็จะขออนุญาตคือไม่ปล่อยให้ขึ้นไปในส่วนของข้างบนก็คือ อนุโลมให้คุณเดินรอบๆข้างล่างได้แต่ส่วนข้างบนขึ้นไม่ได้ถ้าเกิดคุณจะขึ้นไปสักการะข้างบนเราก็ ต้องขอให้ใส่ผ้าทับให้เรียบร้อย

ผู้สัมภาษณ์ : ผ้าเรามีเยอะไหม

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก : มีเยอะก็เพียงพอถือว่าเพียงพอแล้วก็ในการทำความสะดวกก็มีผ้า เพราะว่าเดี๋ยวนี้ก็มี การปรับปรุงคือทางวัดเราก็ปิดกว้างเมื่อเวลาที่มีใครมาแสดงความคิดเห็นเราก็ นำ ข้อคิดเห็นนั้นมาประชุมกันและพยายามที่จะปรับปรุงให้ดีขึ้นคือเราก็พยายามทำให้มันดีขึ้นดีขึ้นเรื่อยๆสมมติว่า ๑ แยกบ้านแขกเมืองก็มาคนไทยเราก็มาเราคงต้องพัฒนาให้ดีขึ้นให้เจริญๆเจริญ หมายถึงให้เจริญให้อยู่คงไปได้นานไม่ใช่ว่าพอคนมาเที่ยวถ้าเกิดมัน ไม่มีคนมาเที่ยวมันก็จะเสื่อมลง เสื่อมลง

ผู้สัมภาษณ์ : ย้อนกลับมาตรงการบริหารจัดการพื้นที่วัดชนิดหนึ่งครับ ตอนนี้มีพระสงฆ์กี่รูปครับ

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก : ในตอนนี้มีประมาณเพราะเราไม่ได้สำรวจจะสำรวจอีกทีก่อนประมาณ เข้าพรรษาเพราะว่าตอนนี้มีคนบวชเข้ามาเพิ่มประมาณ ๔๐ กว่า รวมพระเณรแล้วประมาณ ๔๕ รูป

ผู้สัมภาษณ์ : เณรประมาณกี่รูป

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก : เณรประมาณ ๘ รูป

ผู้สัมภาษณ์ : ลบออกจาก ๔๕ เลยใช่ไหมครับ

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก : โดยประมาณนะ

ผู้สัมภาษณ์ : แม่ชีละครับ

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก : แม่ชีมี ๔ รูป

ผู้สัมภาษณ์ : จะถามเด็กวัดนี้จะเกินไปไหม

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก : เด็กวัดตอนนี้ไม่มี ไม่มีเด็กที่อยู่กับวัดแล้วจริงๆ นอกนั้นก็จะเป็นเด็ก วัดที่มาปฏิบัติงานบนวัดเขาก็ไม่ได้อยู่วัดนี้ก็คือจะอยู่รอบรอบข้างล่าง

ผู้สัมภาษณ์ : คนงานวัดมีแล้วนะครับ

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก : ก็พอสมควรนะ

ผู้สัมภาษณ์ : ถึงร้อยไหมครับ

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก: ราวๆประมาณนี้ แต่ว่ามันก็แยกออกไปอยู่ตรงนี้ก็คือเราส่งไปอยู่ที่อื่นบ้างอะไรบ้าง

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเด็กวัดเขาอยู่กันตรงไหน

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก: เด็กวัดหรือเด็กวัดที่เป็นศิษย์วัด

ผู้สัมภาษณ์ : ที่เป็นคนทำงานอยู่บนนี้

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก : คนงานก็จะอยู่ด้านล่างคนก็มีบ้านของเขาเขาก็บ้างคนก็อยู่ในหมู่บ้านบางคนก็ขึ้นลงก็มีแต่คิดว่าประมาณไม่ถึง ๒๐% ที่อยู่ข้างบน ส่วนใหญ่จะเป็นเด็กผู้หญิงประมาณสัก ๑๐ % นอกนั้นก็อยู่ข้างล่างก็เป็นหมู่บ้านของเขา

ผู้สัมภาษณ์ : พระที่มามบวชตอนเข้าพรรษานี้ส่วนมากจะเป็น

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก: ทั่วไปเลยแบ่งยากไม่ได้แต่จะเป็นระยะสั้นหรือระยะยาวถ้าเกิดเขาบวชเอาพรรษาส่วนใหญ่จะเป็นพวกข้าราชการหรือคนที่ทำงานบริษัทหรืออะไรมาบวชแค่ระยะเวลาเข้าพรรษาสามเดือนเมื่อออกพรรษาเขาก็ลาสิกขาไป

ผู้สัมภาษณ์ : พระที่หลักๆเลยอยู่นี้มีประมาณกี่องค์

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก: เพราะว่าช่วงที่ว่าบวชเข้าพรรษาเข้าจะมามบวชก่อนเข้าพรรษา

ผู้สัมภาษณ์ : ช่วงสุดท้ายก็คือความคาดหวังต่อพื้นที่อยากจะให้พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์เป็นยังไง พื้นที่สามัญเป็นยังไง

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก: ในความคาดหวังของอาตมาก็อยากจะให้ทั้งสองพื้นที่เรียกว่าอยู่คู่กันไปได้ไม่มีอุปสรรคและก็ไม่ได้อยู่ด้วยไปได้ด้วยดีเพราะอย่างที่พูดไปแล้วว่าวัดก็พึ่งบ้านบ้านก็พึ่งวัดทั้งสองอย่างขาดกันไม่ได้ถ้าขาดวัดขาดศรัทธาก็ไม่มีใครมาทำบุญอีกแล้วแล้วก็ศรัทธาขาดวัดก็เวลาจะทำพิธีกรรมอะไรก็ไม่มีใครที่จะทำเพราะฉะนั้นสองอย่างนี้ต้องอยู่คู่กันพัฒนาไปทั้งคู่ไปในทางที่ดีอย่างวัดมีการพัฒนาพัฒนาขึ้นไปมีคนมาเที่ยวมากมายมีคนมาสักการะพระธาตุก็พูดไปมันก็จะแสดงให้เห็นว่าวัดมีความเจริญรุ่งเรืองยิ่งถ้าเกิดมีชาวต่างชาติมาเที่ยวมากมายแสดงให้เห็นว่ามีคนต่างชาตินารู้จักสถานที่สำคัญอย่างวัดพระธาตุดอยสุเทพหนึ่งในประเทศที่รู้จักกันเมื่อวัดดีแล้วมันก็จะส่งผลให้พื้นที่สามัญเจริญรอยตามไปด้วยเจริญรอยไปถึงไหนเมื่อมีคนมาเยอะๆเราก็มองอันนี้พูดย้อนไปถึงของธุรกิจบ้างคนบ้านอยู่ด้วยก็เพราะเรื่องของธุรกิจอยู่แล้วเรื่องของปากท้องอยู่แล้วเมื่อมีคนมาเขาก็สามารถที่จะสร้างงานสร้างรายได้อะไรถ้าสมมติว่าอย่างเช่นตอนนี้เศรษฐกิจชบเขาคนไม่ค่อยมาเที่ยวพื้นที่ตรงนั้นก็ชบเขาไปด้วยมันเป็นไปด้วยกันสองอย่างเห็นใหม่เมื่อไม่มีคนขึ้นมาเที่ยววัดก็ไม่มีคนมาซื้อของไม่คนมาใช้บริการได้ก็อยากจะให้ถ้าวัดพัฒนาพื้นที่ที่คนอยู่ทั่วไปก็อยากให้พัฒนาตามขึ้นไปแต่เวลาที่เรามีการพัฒนาที่ขอให้พัฒนาให้อยู่ให้มีกรอบในการพัฒนาของเขา

ผู้สัมภาษณ์ : ยังไงครับ

พระ ธรรมชัย ไชยยาขันติโก: ยังไงคือว่าอยากให้ทำอะไรทุกวันให้มันเป็นระเบียบเรียบร้อยอย่างทุก วันสมมติว่าอาจมีการพัฒนาทำให้มันดูสวยงามขึ้นให้มันสะอาดตาขึ้นในวันข้างหน้านะนี้ความ คาดหวังตัวเองบางอย่างก็ทำให้มันเป็นรูปแบบที่สวยงามอย่างในหมู่บ้านอย่างลานจอดรถจาก ร้านค้ามีระเคระกะบั้งถ้าเกิดเรามาจัดเส้นจัดอะไรให้มันเหนือในความคาดหวังให้มันทำได้ ออกมาเป็นอาคารเป็นสถานที่ขายของอะไรที่มันเป็นระเบียบเรียบร้อยมองแล้วก็สบายใจแล้วก็มอง ถึงความคนที่ดูแล้วว่าคุณเจริญหรือไม่เจริญก็คือคนที่สถานที่ด้วยเป็นส่วนหนึ่งที่จะดูแต่ไม่ดู ทั้งหมดแต่คิดว่าเป็นส่วนหนึ่งแน่นอนตามหลักทั่วไปแล้วสถานที่เจริญเราก็สามารถจะดูได้ เพราะแต่ตอนนี้ในบารุชาร์เขาก็เป็นระเบียบของเขาในระดับหนึ่งแต่ว่าในลงมาข้างล่างมันก็ยัง มี ระเคระกะบั้งแต่ก็ยังพอที่จะอะลุ่มอล่วยกันไปได้ยังไม่น่าเกียจจนเกินไปแต่ว่าน่าเกียจจนเกินไป อย่างที่บอกว่าคณะกรรมการเขาก็คงต้องดูแลอย่างในหมู่บ้านถ้าวันหลังมันมีความเรียบร้อยมากขึ้น กว่าปัจจุบันนี้ก็จะทำให้คุณภาพพจน์ออกมาสวยงามแล้วก็ดูเหมือนว่าหมู่บ้าน หมู่ ๕ คอยสุเทพมีความ เจริญเจริญขึ้นควบคู่ไปกับวัดก็แสดงให้เห็นเกี่ยวกับถิ่นที่จะได้มีตัวมัดสามารถช่วยในการสร้างการ ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงได้ในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงนี้คิดเฉยๆไม่ได้มันจะต้องมีตัวแปลงมาช่วยทำ ถ้าตัวแปรมาจากไหนก็มาจากเศรษฐกิจที่มันจะทำให้ขึ้นมาได้ตอนนี้เศรษฐกิจแบบนี้มันก็มันไม่ดิบนวัด ไม่ค่อยมีคนมาข้างล่างก็ไม่มีคนมาซื้อของ

ผู้สัมภาษณ์ : วัดมีนโยบายช่วยเหลือหมู่บ้านเราอย่างไร

พระ ธรรมชัย ไชยยาขันติโก: ทุกวันนี้วัดก็มีนโยบายช่วยเหลือกันอยู่แล้วช่วยเหลือกันมาตลอดเวลา ช่วยเหลือกันมาตลอดเรื่องของการสาธารณูปโภคการสร้างการอะไรแล้วก็ช่วยกันวัดก็ช่วยตามช่วย ช่วยบ้างเวลาเขาทำโครงการขออะไรวัดช่วยชาวบ้านก็ช่วยวัดด้วยช่วยในเรื่องของให้คำปรึกษาด้วย ความคิดทำอะไรก็ให้หลวงพ่อก็ช่วย

ผู้สัมภาษณ์ : หหมดแล้วครับ จริงแล้วตอนที่ทำกิจกรรมกับพระทางอย่างตอนที่เล่าตะก็เราหาข้อมูล มากันพอสมควรว่าความหมายของพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์เป็นยังไงแต่ก็โดนกรรมการที่สอบวิจัยติบบอกว่า แล้วเราทำเกี่ยวกับพื้นที่สามัญเยอะมากในส่วนพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์เรามีน้อยความคิดเห็นของผู้ที่อยู่ พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ของคนในจริงๆแล้วคิดเห็นว่าตรงไหนมันคือขอบเขตอะไรอย่างนี้มากกว่าเรากลับไม่ มองตรงที่ชุมชนว่าเอ๊ะตอนนี้วัดอยู่ได้วัดสวยงามอยู่แล้วแต่ชุมชนมันห่วยคราวนี้บอกว่าคุณชุมชนแล้ว ชุมชนจะทำอย่างไรดีละหาวิธีการให้กับชุมชนเราก็เลยมาค้นพบว่าจริงๆแล้วเขาหลักใหญ่ของชุมชนที่ อยู่ตรงนี้คือการค้าขายมีระเคระกะทุกวันมันแย่งกันค้าขายก็เลยมาดูว่าจะทำอย่างไรละอะไรแบบนี้

พระ ธรรมชัย ไชยยาขันติโก: แต่อย่าลืมค้าขายเป็นปัจจัยหลักของคนที่นี่คนในชุมชนเพราะว่าเขา

เรียกว่าการสร้างงานของเขามันมีคิดเป็นร้อยละ ๗๐% เลยทำค้าขายเพื่อชีวิตเขาอยู่รอดได้ถ้า มองว่าเราไม่มีข้างบนไม่มีการค้าขายจะยิ่งไปกว่านี้เลยยิ่งไปกว่าเพราะฉะนั้นเราเปลี่ยนแปลงตรงจุดนี้ ได้เราก็ต้องหาตัวอื่นมารองรับด้วยรองรับในเรื่องอะไรเรื่องของรายได้ของเขาเพราะฉะนั้นเพราะคน ส่วนใหญ่ถามว่าคนในหมู่บ้านจบการศึกษาสูงไปหมดทุกหลานจบกันสูงๆเยอะๆเลยก็ยังมีอาชีพ ค้าขายอยู่เพราะฉะนั้นค่านิยมและวัฒนธรรมดั้งเดิมอย่าลืมนะค่านิยมและวัฒนธรรมดั้งเดิมมันถูก ปลุกฝังมาว่าอยู่บนคอยขายของอย่างเดียวอยู่รอดใช่ไหม

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วที่มีคนพบอีกก็คือคนมันเข้ามาเยอะเกินคนต่างถิ่นย้ายเข้ามาโดยไม่มีระบบ ระเบียบการจัดการเขาเรียกว่าการระบบคน

พระ ชรชัย ไชยยาขันติโก: อันนี้ให้ข้อเสนอแนะว่าอย่างกรณีนี้มันอยู่ที่ผู้นำหมู่บ้านเราพวกนี้อันนี้ มันเป็นการบริหารจัดการภายในพื้นที่สามัญของคุณพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ไม่สามารถจะไปบริหารจัดการตรง จุดนี้ได้ไม่มีโอกาสไม่มีสิทธิ์เลย

ผู้สัมภาษณ์ : ด้วยความไม่เข้มแข็งของเราจะไม่โทษผู้นำนะครับเราจะดูที่ชุมชนมากกว่าเพราะความ ไม่เข้มแข็งของกลุ่มก่อนในชุมชนจะถามว่ามีงานศพงานชากงานบุญอะไรอย่างนี้จะมาช่วยช่วยกัน อยู่แต่ว่ามันก็เป็นกลุ่มย่อยกลุ่มที่แบบว่าย้ายมาใหม่ๆบางคนเขาไม่สนใจเลยเขอยู่เฉยๆขายของเสร็จ กลับบางคน

พระ ชรชัย ไชยยาขันติโก: เพราะว่าอะไรรู้ไหมเพราะว่าเขาไม่ใช่คนที่หนึ่งแล้วนะสองเขาไม่มี จิตสำนึกใจคนข้างบนถึงแม้ว่าจะขายยังงอยากจะขายของยังงถึงว่ามีงานแล้วจิตสำนึกของเขาที่เขา เป็นคนอยู่บนนี้เขาเป็นศรัทธาว่าดีเขายังมีอยู่ก็ยังไม่ช่วยงานอยู่ก็ยังไม่ต้องสละเขาเรียกว่ายังสละ รายได้พูดก็พูดกันตรงๆเลยว่ารายได้ของตัวเองได้เพราะความมีจิตสำนึกของเขาความมีจิตสำนึกกับ ศรัทธาภาพที่ต่อเนื่องเข้ามาถึงมีถูกปลุกฝังไว้ด้วยนะถูกปลุกฝังมาตั้งแต่ปู่ย่าตายายของเขาครอบครัว เขามีกินมืออยู่เพราะอยู่ในอยู่ในจุดนี้มาอย่างสังเกตเห็นอย่างมาวัดแต่ละครั้งตอนมีงานมาช่วยงาน อย่างนี้มีแต่คนในหมู่บ้านคนที่แบบขายของอยู่ก็ขายไม่สนใจแล้วจุดนั้นเราไม่สามารถที่จะไปบังคับ เขาได้เพราะมันไม่มีกฎไม่มี

ระเบียบที่จะสามารถบังคับให้เขามาช่วยทำงานได้แต่เป็นเพียงแค่เขาเรียกว่าจิตสำนึกหนึ่งนะและ อีกอย่างหนึ่งที่จะช่วยได้ที่จะทำให้คนในหมู่บ้านเราช่วยได้ไหมจิตสำนึกเป็นอันดับต้นเลย สอง หน้าตาในสังคมอันนี้เป็นผลพลอยได้มาที่เขาเช่นสมมติว่าอย่างเราอยู่ด้วยกันอย่างเรากับน้องยังอยู่ หมู่บ้านคนนั้นถึงเวลามันก็มาช่วยงานตลอดเลยเราก็ตายละถ้าเราไม่ไปใครเขาจะต้องมาว่าเราแน่คือ หน้าตาของเราด้วยใจบางครั้งก็เอาคิดนี้แต่ส่วนใหญ่เอาตามาเชื่อว่าคนที่อยู่ข้างบนที่ขึ้นมาช่วยจิตสำนึก คือถูกปลุกฝังตั้งแต่บรรพบุรุษเหมือนกับเราอยู่บ้านบ้านเราอยู่ใกล้วัดพอวัดมีงานเราก็คอดไม่ได้หรอก อย่างน้อยเขาก็มีคนทำเยอะเราก็ต้องไปยื่นให้เขาเห็นหน้ายื่นให้เขาดูว่ามีอะไรให้ช่วยบ้างไหม

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก: นี่คือจิตสำนึกใจจิตสำนึกเป็นข้อที่ถูกต้องที่สุดแต่คนอื่นเขามาเขามาใช้ที่ของเราทำมาหากินแต่เขาไม่ใช่คนที่นี้เขาไม่ใช่คนพื้นที่สองเขาไม่มีจิตสำนึกเขาก็ไม่สนใจละ มาขายอย่างเดียว

ผู้สัมภาษณ์ : บางคนทิ้งขยะไว้เต็มเลย ชาวบ้านเขาบ่นกันไม่ไหวแต่ชาวบ้านก็ไม่รู้จะทำยังไง

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก: เพราะฉะนั้นมันก็ต้องไปเจาะเรื่องการบริหารจัดการของพื้นที่สามัญในหมู่บ้านของเราอีกทีหนึ่งว่าเราจะมึน โยบายยังไงเพราะฉะนั้นสามารถแค่เรื่องเดียวสามารถเอามาทำเป็นงานวิจัยได้อีก

ผู้สัมภาษณ์ : เรียนไม่จบแน่เลย ขอเอาวันนี้ให้จบก่อน

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก: เพราะว่าการศึกษาการทำวิจัยจะต้องเจาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้วเจาะลงไปก็เจาะให้ลึกไปเลย

ผู้สัมภาษณ์ : แต่เรื่องของหมู่บ้านนี้มันรุนแรงมากครับอย่างเรื่องการครอบครองพื้นที่ในหมู่บ้านเป็นการบริหารของจังหวัดเลยมาหน่อยหนึ่งเป็นของกรมทางหลวงเรื่องของป่าไม้เป็นของวัดแต่พูดถึงอย่างนะอยู่ที่

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก: การปฏิบัติเหมือนหลวงพี่บอกทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ที่การปฏิบัติพื้นที่แต่ละพื้นที่มันมีส่วนส่วนของมันอย่างตายตัวแต่มันอยู่ที่การปฏิบัติใจคนเราจะปฏิบัติยังไงให้ถูกต้องต่อพื้นที่นั้นๆยังไงเพราะว่าพื้นที่ของเรามันมีแค่นี้แล้วรู้ว่าตรงนี้พื้นที่วัดพื้นที่อุทยานอย่างที่เขามีปัญหากันบอกที่ล้าที่อยู่ที่เราจะทำไป

ผู้สัมภาษณ์ : แต่เขาไม่ทำ

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก: เขาไม่ทำเพราะฉะนั้นมันอยู่ที่ตัวบุคคลด้วยตัวบุคคลทุกคนเลยนี่อยู่อาศัยอยู่ในพื้นที่ถ้าจะอยู่ปฏิบัติให้มันถูกต้องมันจะไปด้วยกันได้ดีทุกวันมันอยู่กันความที่ว่าอาจจะนิดๆหน่อยๆอาจไม่ถูกสัก ๑๐๐ % อาจขาดๆเกินๆ

ผู้สัมภาษณ์ : แต่ในความเกินมันก็มีมันความสับสนแต่ต้องบอกว่าเยอะมากเช่น บางคนก็เป็นนี้หมวกกันน็อคคนกระบอบอันนั้นอันนี้จากถามมาหลายๆคนคือหลักๆเลยเรื่องเศรษฐกิจ

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก: อันนี้มันเป็นปัญหา ปัญหาที่จะต้องเกิดสังคมทุกชุมชนอยู่แล้วอันนี้ดูแลสังคมชุมชนเล็กๆถ้าลองไปเจาะชุมชนใหญ่ ดาย ปัญหานี้ไม่จบ ไม่สิ้น แต่ชุมชนเล็กๆแล้วเจาะลงไปนะ ถ้าเกิดเราจะเจาะจริงๆนะ

ผู้สัมภาษณ์ : เคยทำกิจกรรมเหมือนกับว่าประชุมชาวบ้านปวดหัวมากปวดหัวจนแบบว่าหลักๆคือ

มันจะมีหลายก๊กรหลายกลุ่มบางกลุ่มก็อยากจะพัฒนาจริงๆแต่บางก็จะบอกว่ากูไม่สน ไม่สนใจเซดใส่บอกคนก็บอกว่าเนี่ย ปัญหาๆเนี่ยพยายามแก้แล้วก็แก้ไม่จบสักทีแต่ไม่มีเจ้าภาพในการก้าวไปเรื่อยๆบางคนก็อยากมาประชุม มีการต่อเนื่องของกิจกรรม

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก: ตัวคนที่เป็นแกนนำจริงๆในเรื่องนี้ก็ต้องเข้มแข็ง ไม่ใช่ว่าตั้งแกนมาแล้วปล่อย หายแล้วคือมาตั้งใหม่มันก็จะกลายเป็นนิสัยเป็นวัฒนธรรมอย่างนี้ไปเรื่อยๆ

ผู้สัมภาษณ์ : แต่จริงๆชาวบ้านก็มีการตื่นตัวอย่างที่ผมมาทำงานวิจัย แต่ว่า แต่เราดีไฟน์ตัวเองว่า เราเป็นอันนี้งานเรียน ไม่ใช่บอกว่างานจริงๆ

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก: บางครั้งในการที่เรียนการที่ปฏิบัติจริง จากการศึกษาที่เราเรียนปริญญาโทเรา จะรู้คือเอาหลักทฤษฎีปฏิบัติมาผสมกันแล้วเอามากระทำให้ได้เพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้ปัญหาอย่างนี้แล้ว วันหลังเราต้องเอามาปรับค่อยๆปรับนิสัยคนไทยมันปรับที่เดียวเลยไม่ได้มันต้องให้เข้าไปที่ละห้อยปรับจนกว่าสิ่งที่ไม่ดีจะสูญหายไปเลยจะลบหักดิบทีเดียวนี่ไม่มีทางยากๆมา

ผู้สัมภาษณ์ : ก็มีการเกิดการต่อต้านอะไรไหม จริงๆแล้วกลุ่มที่ต้องการจะพลิกหรือว่าต้องการจะพัฒนาจริงๆมันมีแต่อย่างมันจะมาจบวิธีการตัดสินใจในการใช้พื้นที่อย่างแม่ค้าหาบเร่ให้แรงงานไปยอมแต่ทำให้ไปอยู่ตรงไหนละมันไม่มีใครสามารถตอบเขาได้ว่าคุณย้ายไปตรงนี้สิเรายอมให้ที่ที่ของป่าไม้บอกทำให้ที่ขังใจให้ที่แบบไหนมันตอบเขาไม่ได้แล้วสมมติย้ายไปเสร็จจับเขาจะได้ขายไหม อะไรอย่างนี้ตรงนี้มันต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายๆส่วน โดย

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก: จุดหลังสำคัญที่สุดพวกเขาย้ายไปมันจะได้ขายไหม

ผู้สัมภาษณ์ : เขายอมเขายอมจะย้ายจากไปนั่งคุย ผมยังอยากได้มากเลยถ้าย้ายที่ไปอยู่ในป่าที่ขายไม่ได้ก็ไมไปนะมันก็ออกมากันอยู่ดีถามว่าอีกว่ามันตรงจุดมากเพราะว่าอะไรรู้ไหมเพราะทุกคนมันยังมีความต้องการตรงนั้นอยู่

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก: จุดสำคัญปัจจัยสำคัญหลักก็คือเงิน ใจถ้าเขาไม่มีเงินเขาก็ดำรงชีวิตอยู่ไม่ได้ถึงเขามีเงินแต่เขามีเงินน้อยเขาก็ดำรงชีวิตอยู่ไม่ได้เพราะฉะนั้นถ้าเกิดจะแก้ไขต้องแก้ไขเรื่องนี้ เรื่องปากท้องเขาให้ได้ก่อนไม่ใช่ด้วยต้องก่อนเรื่องนี้ทีหลังถ้าเกิดการบริหารนะตามหลักนะ

ผู้สัมภาษณ์ : คงต้องเป็นนายกละครับ

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก: พูดว่าในกรณีที่มีอำนาจในการบริหารจัดการเขาต้องมาคิดเรื่องนี้ ก่อนซึ่งปัจจุบันนี้ประเทศไทยเราเจอปัญหาอะไรเจอปัญหานี้เิงทุกวันนี้ประเทศไทยเจอปัญหา เศรษฐกิจนี้แหละทุกที่ไม่ใช่ที่คอยสุเทพอย่างเดียวแล้วรัฐบาลต้องแก้ไขในจุดนี้ให้ได้ก่อนของก็แพง เงินก็ไม่ได้งานก็ไม่ได้ของก็ไม่ได้

ผู้สัมภาษณ์ : ชาวบ้านจากที่หยุดทำงานแล้วก็มาเก็บข้อมูลสอบถามสองวันที่ผ่านมานี้เรื่องเข้ามา

เต็มहुเลยเป็นหนี้นอกระบบต้องจ่ายกู้หมื่นหนึ่งต้องจ่ายวันละ ๑๗๐ บาท ๗๕ วัน อะไอย่างนี้ นำ
 สงสารแต่ถามว่าไปกู้เขาทำไมเขาบอกว่าถ้าไม่มีเงินที่จะกู้หรือ อิงไปเลยก็ไม่รู้ว่าจะต้องยังไงดีบางคนนี้
 หน้าฝนจากขายของก็ต้องลงไปเป็นลูกจ้างเขาในเมืองคือจะเอาเงินเดือนมาจ่ายหนี้นอกระบบ
พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก: เมื่อมันเกิดปัญหาหลายๆคนพยายามต้องแก้แต่วิธีการแก้ปัญหาของเขา
 ก็คือแก้ปัญหาแบบวิธีง่ายๆพอมีทองกุ๊กก็ไปยืมอื่นนี่มายืมอื่นนี่มาโปะอันนี้ทองก็ไปยืมอีกที่มานี่คือเขา
 ปัญหาด้วยวิธีของเขาๆเขาแก้วิธี โดยไม่หยุดหรือว่าเขามากเกินไปที่จะหยุดได้แล้วเขาหยุดไม่ได้
 แล้วอันก็เป็นวิธีการบริหารของเขาแต่ละคนว่าจะมีวิธีแก้ปัญหาอย่างไรบางคนแก้ปัญหาไม่ได้มาหา
 ทางออกที่สุดก็ฆ่าตัวตายซึ่งมีบ่อยมากหนีไปเลยล้างไปเลยล้างหนีไปเลย หนีไปเลย แล้วเรียนอยู่ที่
 ไทน์

ผู้สัมภาษณ์ : มช. ครับ

พระ ขรรชัย ไชยยาขันติโก: คณะอะไร

ผู้สัมภาษณ์ : สถาปัตย์ครับ ต้องขอขอบคุณหลวงพี่มากนะครับที่ได้สละเวลาตอบคำถามผมมาตั้งแต่
 ต้นเลยขอบพระคุณครับ

บท สัมภาษณ์ พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ (รองเจ้าอาวาสฝ่ายกิจกรรมและสถานที่)

ผู้สัมภาษณ์ : มีคำถามมาถามพระครับ

พระชื่ออะไรครับ

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์

ผู้สัมภาษณ์ : มาอยู่คอยสุเทพได้กี่ปีแล้วครับ

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : 4 ปี ตั้งแต่ปี 47 อยู่กุ๊ก 4 ชั้นมาก่อนอีกด้านของวัดในส่วนที่เป็นกุ๊กพระ

ผู้สัมภาษณ์ : พระครูฟังฉลองพัศดสเมื่อไม่นานที่ผ่านมา

ผู้สัมภาษณ์ : พระครูคิดว่าความหมายของศักดิ์สิทธิ์คืออะไรครับ

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : ส่วนตัวคิดว่าเป็นความเชื่อของเราเองว่าเรามีความศรัทธาต่อสิ่งศักดิ์
 สิทธิ์นั้นมากแต่ไหนมันอยู่ที่ตัวบุคคลนั้นว่ามีมุมมอง ในส่วนตัวแล้วเชื่อว่าวัดพระธาตุดอยสุเทพนั้นม
 ความศักดิ์สิทธิ์ แล้วตามตำนานที่ได้ยินมาเค้าว่าพื้นที่บนดอยนี้เป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์หมดเลยรวมถึงพระ
 ธาตุรวมถึงต้นไม้ด้วย ตามของพระนี่เค้าเรียกว่าพื้นที่พุทธาวาสบนดอยนี้ตรงวัดไม่รวมหมู่บ้านนะ แต่
 สมัยก่อนเจ้าคารารค์มีเค้ารวมด้วยนะพอมายุคหลังนี้คนมาเยอะเลยเจ้าอาวาสไม่รู้เองไหนแบ่งเลยว
 ทางฝั่งนี้เป็นของวัดทางหมู่บ้านเป็นของญาติโยมอันนั้นน่าจะเป็นพื้นที่สามัญเป็นพื้นที่ที่ชาวบ้านใช้
 อันนั้นน่าจะเป็นพื้นที่สามัญ

ผู้สัมภาษณ์ : หลวงพ่อองค์ไหนไม่รู้ครับ

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : จำไม่ได้นะเคยเห็นหลวงพ่อก่อนให้ฟังนะว่าตะกอนเจ้าคารารัศมีท่านมี
คู่ม้อยู่บนคอยตรงที่เป็นหอเสื่อบ้านอยู่ในสวนสาธารณะปัจจุบัน พวกข้าหลวงในเชียงใหม่เค้ามาสร้าง
ไว้เพื่อมาพักเวลามาไหว้พระธาตุตอนนั้นเค้าก็รวมว่าเป็นที่ของวัดด้วยแต่ตอนหลังก็แบ่งแยกกันไปว่า
ตรงนั้นเป็นพื้นที่ของหมู่บ้าน โดยหลวงพ่อก่อนนั้นเป็นผู้แบ่งตรงที่ของหมู่บ้านก็เลยเป็นที่ของฆราวา
สนั่นแหละโยม

ผู้สัมภาษณ์ : พอดีผมมีแผนที่หมู่บ้านและวัดมาด้วยครับของพระครูช่วยชี้ให้ดูหน่อย
(พระครูชี้โดยแบ่งหมู่บ้านกับวัดออกจากกัน โคนใช้ถนนเป็นตัวแบ่งแล้วชี้บ่งชี้ตรงส่วนของวัดว่า
เป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์)

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : แต่ในปัจจุบันตามความเชื่อที่เค้ามากันบอกว่าพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์คือช่วง
พระธาตุเท่านั้น โดยคนที่เค้ามาบวงสรวงกันแต่ถ้าเรามีขอบเขตปักเขตที่เป็นรั้ววัดนะเราก็จะบอกได้ว่า
ขอบเขตในวัดนะเป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ได้แต่วัดเราไม่มีรั้ววัดปัจจุบันมีแต่คอกแต่ตามพงศาวดารต่างๆที่
เค้าเขียนกันเค้าว่าคอกสุเทพเป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์นะ

ผู้สัมภาษณ์ : พระครูเคยลงไปหมู่บ้านบ้างไหมครับ

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : ไป แต่ไม่ค่อยบ่อยเท่าไร

ผู้สัมภาษณ์ : ทำไมครับ

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : ก็ไปเฉพาะมีงานศพ งานขึ้นบ้านใหม่มีธุระไปหาโยมตามบ้านส่วนใหญ่
เป็นกิจกรรมดี และถ้าไปหาใครก็จะเป็นด้วยความศุขเคยเช่น ไปหาคนขับรถหรืออายน้อยพง
(มรรคนายก)

ผู้สัมภาษณ์ : บิณฑบาตรมั้ยครับ

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : มาอยู่ใหม่ๆบิณฑบาตร เค้าเดือน (หัวเราะ)มาใหม่ๆไปทุกวัน แต่พอ
ระยะหลังได้ทำงานก็เลยไม่ได้ไปเพราะเวลานั้นไม่เอื้ออำนวย

ผู้สัมภาษณ์ : บนคอยนี้พระมีกี่องค์ครับ

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : มีพระ 37 เณรประจำ 4 รูป เณรภาคฤดูร้อน 25 ส่วนมากมาจาก
โรงเรียนวัดโนทัยพายัพ

ผู้สัมภาษณ์ : เมื่อก่อนตรงนี้ (บริเวณใกล้ๆกุฏิ) ไม่มีค่ายคุณธรรมนี้ครับทำไมถึงมีค่ายเกิดขึ้นมาได้
ครับ

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : เหตุเป็นเพราะว่าหลวงพ่อก็ได้รับเป็นรองเจ้าคณะจังหวัดเลยมีงานด้าน
เผยแผ่เลยได้รับงานอบรมเลยทำงานด้านอบรมเลยรับเด็กที่ทางโรงเรียนในเมืองที่จะมาอบรมพอที่
อบรมมันไม่พอเพราะอบรมที่โรงครัวโรงอาหารบ้างที่โรงเรียนพระปริยธรรมเก่าบ้างตอนนี้ที่

โรงเรียนเป็นที่อบรมของฝรั่งที่เลยไม่พอเลยสร้างที่นี้ขึ้นมา(ขึ้นไปอาคารที่อยู่ใกล้) พวงพ่อเลยสร้างขึ้นมาด้านล่างพักใต้ด้านบนเป็นที่ปฏิบัติธรรมสร้างเมื่อปี 47 ตอนที่พระฟังขึ้นมาเอง

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วส่วนมากคนที่มาค่ายคุณธรรมเป็นใครครับคนในหมู่บ้านเราหรือว่าที่ไหน

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : เป็นคนในเวียง เป็นโรงเรียนที่มาประจำ โรงเรียนวัดโนนทัพยาพย โรงเรียนหอพระ วิทยาลัยอาชีวศึกษา และมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ วิทยาลัยพลศึกษาเชียงใหม่

ผู้สัมภาษณ์ : อันนี้เรามีConnection กับเค้าหรือว่าเค้ามาขอเราเองครับ

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : วัดคอยสุเทพก็รู้ว่าอยู่ว่าพอจะช่วยเหลือได้เค้าก็มาขอให้เราอบรมเค้าไม่มีงบประมาณพอมาขอหลวงพ่อก็เลยsupport บางครั้งแม้กระทั่งค่ารถกลับก็ยังมิ พอเค้าได้ยังก็เลยไปพูดต่อกันว่าเอ๊ยมาคอยสุเทพดีกว่าไม่มีตั้งคอร์สมาก็มาได้แต่ระยะหลังเค้ามีงบบ้างก็ถวายมาบ้างแต่ก็ไม่พอหลวงพ่อก็ออกไป

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วกับหมู่บ้านละครับทางวัดมีนโยบายอะไรบ้างเกี่ยวกับหมู่บ้านบ้าง

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : ตอนนั้นก็มีงบประมาณมาให้ผู้นำชุมชนกับไว้ว่าให้ไปดูงานกันแล้วก็จะนำไปเที่ยวกันวันที่ 31 -1-2 เนี่ย

ผู้สัมภาษณ์ : ไปไหนครับ

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : ต่างจังหวัดชลบุรี เป็นโครงการของเทศบาล

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วทางวัดละครับมีกับหมู่บ้านอย่างไรบ้าง

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : ส่วนมากทางหมู่บ้านเค้าจะมาขอให้เราไปช่วยเหลือด้านต่างๆพอหลวงเค้าจะมาขอเช่นทางเข้าป่าชำระคตุนกันระหว่างหมู่บ้านกับวัดและตามสวนหย่อมสาธารณะ ตะก่อนนี้มีเห็นงานกีฬานะ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วงานเกี่ยวกับธรรมะละครับ

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : ก็มีธรรมะสัญจรนะแต่อยู่ในช่วงเข้าพรรษานะทุกๆปีเราก็ไปร่วมกับเค้าทุกปี

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีกิจกรรมอะไรอีกครับที่วัดเข้าไปร่วมกับหมู่บ้าน

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : ส่วนมากเป็นวันพิเศษเช่นวันมาฆบูชา วันพระ มีเทศน์เวียนเทียนและวันสำคัญต่างๆ วันพ่อวันแม่วิสาขบูชาแต่วันธรรมดาน้อย และก็กฐิน ینگมากันเยอะ

ผู้สัมภาษณ์ : อีกมุมหนึ่งที่ยากถามคือตอนนี้มองเหมือนกับว่า วัดเป็นสถานที่ท่องเที่ยวแล้วชาวบ้านก็มาเหมือนพึ่งบุญของวัดเพื่อการค้าขายทำมาหากินแล้วตอนนี้มันมีการรุกกล้าที่เข้ามาไม่ว่าจะเป็นการถ่ายรูปการขายของต่างๆทางวัดมีความเห็นอย่างไรบ้างครับ

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : อันนี้น่าจะถามหลวงพ่อนะถ้าเป็นผมนะเคยไปที่ประเทศพม่ามานะเรื่องการขายของนี่ถ้าเราไปเที่ยวหน้าถ้าเราเอากล้องดิจิทัลไปนี่มันเก็บเงินเราเลยนะผมก็อยากทำที่นี้

เหมือนกันนะเพราะว่าวัดก็มีค่าใช้จ่ายเหมือนกันน่าจะเอาเงินมาเข้ามูลนิธิเข้าวัด อย่างพวกถ่ายรูปหรือขายรถตารีเนียเค้าไม่ได้เอาเงินเข้ามาให้วัดนะแต่ส่วนมากจะเอาให้ตำรวจแต่ที่รู้มาคือไม่ได้เอาเข้าวัดนะยกเว้นบางท่านเค้าให้วัด แต่ส่วนตัวว่าขายได้นะแต่ขายได้น่าจะเอามาเข้าวัดบ้างเพราะว่าวัดก็มีส่วนที่ต้องใช้จ่ายในการบำรุงรักษาวัด แล้วถ้าเป็นผมนะในอนาคตข้างหน้าอยากทำให้เป็นตลาด ไม่อยากให้ขายเป็นทางเท้า อยากให้เป็นเหมือนภาคหลวงนะของกินของสดของแห้งไปอยู่รวมกันหมดเลยมันจะได้สวยงามขึ้น

ผู้สัมภาษณ์ : พระครูว่าตรงไหนเหมาะสมครับ

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : สวนหย่อมไง เอาออกเถอะ จริงๆนะถ้าเป็นผมนะถ้าเป็นผู้บริหารนะเอาทิ้งเลยทำเป็นตลาดสดเลยเพราะว่าอะไรตรงนั้นเป็นที่จอดรถนะแล้วให้เค้าเดินขึ้นมาจะเข้าไปเลยจะได้ขายกันหมดทุกคนจะได้ไม่ต้องจำกัดว่าตรงนั้นที่ขึ้นตรงนี้ที่เธอจริงๆผมบอกเค้าทั้งหลายคนแล้วหรือไม่ว่าโรงรถที่หลวงพ่อดอนนี่นะเอาโรงรถออกเลยแล้วทำเป็นตลาดสดเลย

ผู้สัมภาษณ์ : คนจะไม่ผ่านสิครับ

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : น่านสิตรงสวนหย่อมนะคนเดินนะแล้วตรงเกาะกลางนะมีปัญหาเลยถ้าเป็นผมนะหรือเกาะกลางทิ้งเลยขีดเส้นอย่างเดียวพอศาลากลางไม่ต้องเอามันเพราะว่ามันทำให้สุขภาพจิตในหมู่บ้านเราเสียไม่ต้องอะไรเช่นเมียไอ้น้องชายได้คนอื่นก็ขายได้อย่างเนี่ยใช้มีคนอื่นขายได้ทำไมคนในหมู่บ้านไม่ได้ขายเงี้ย อย่างลุงเล็ญ(เจ้าหน้าที่วัดแก่แล้ว)ยังบอกว่าคนเค้าบอกว่าอย่าจุดไฟนะเพราะมลภาวะเป็นพิษแต่เกาะกลางก่อไฟกันลึ้มๆไม่เห็นเป็นไรเลยเงี้ย (หัวเราะ) มันเป็นคำถามที่น่ารำคาญนะยึดเชื้อเอาออกไปเลยไม่ต้องมีเกาะกลางแล้วเลิก แต่หลวงพ่อก็จะเชื่อหรือเปล่าก็ไม่รู้ (หัวเราะ)

ผู้สัมภาษณ์ : แต่ทางวัดก็ไม่ได้ว่าอะไรใช่ไหมครับ

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : ทางวัดไม่ได้ว่าอะไร ไม่มีเลยไม่เห็นแก่ว่าอะไรเลยแม้กระทั่งรถตารีที่หน้าลิฟต์นะก็ไม่เคยว่านะแต่ตามสิทธิ์แล้วว่าได้นะตามสิทธิ์ก็ขอเค้าได้แต่ก็ไม่ได้ว่าเพราะแกใจดี (หมายถึงหลวงพ่อดอน)

ผู้สัมภาษณ์ : ใช่ครับแต่คราวที่แล้วผมก็ไปฟังป้าไม่ว่าเค้าอยากจัดที่ทางให้ขายนะครับแต่ก็ไม่รู้ว่าน่าจะลงตรงไหน

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : แต่ที่ทางที่ใกล้มันไม่มีที่ไหนละนอกจากสวน

ผู้สัมภาษณ์ : แต่ถ้าจัดแล้วไม่มีคนเดินผ่านเค้าก็จะไม่ได้ขายครับ

อิม ไช้มันก็มีสองแถวอีกนะ

ผู้สัมภาษณ์ : ครับมันต้องอาศัยความร่วมมือหลายๆฝ่ายถ้าเค้าไม่ได้ขายเหมือนเดิมก็เค้าก็ออกมาเร่เหมือนเดิม

อย่างไร้และถ้าหลวงพ่อลงไปเล่นด้วยมันก็ไม่เหมาะอีกแหละเพราะแก่เป็นพระผู้ใหญ่อแล้วถึงพระ
ธรรมคาไปก็ไม่เหมาะอยู่ดี(หัวเราะ) แต่ว่าสรีทธา(คนบ้าน) กับวัดมันต้องเข้ากันได้เนาะมันถึงจะอยู่
ได้

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วหลวงพ่อยังไปกินนิมนต์ข้างล่างอีกอยู่หรือเปล่าครับ

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : ไม่ไปเลยนอกจากมีพระผู้ใหญ่มาท่านจะลงไปเพราะท่านมีคนมาหา
เยอะส่วนมากท่านจะให้พระลูกศิษย์ไปแต่ยกเว้นกินนิมนต์ที่สำคัญแก่ก็จะไปเองถ้าไปปรับทานถวาย
มานแก่ไม่ค่อยไปแต่ถ้าเป็นงานในหมู่บ้านท่านยกก็จะไปไม่ว่างานศพคนเล็กคนใหญ่ท่านจะไปหมุด
ยกเว้นว่าท่านติดงานหรือประชุม

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วที่วัดคอยสัพัญญณะครับ

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : ท่านจะไปวันศีลและวันโกน

ผู้สัมภาษณ์ : แล้ววัดโลกโมลีล่ะครับ

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : ก็ไปบ้างวัดอื่นไม่ค่อยไปมาก

ผู้สัมภาษณ์ : แล้ววัดเจ็ดลินล่ะครับ

พระครูสังฆรักษ์ณัฐากรณ์ : ก็จะเสร็จละนะมีปอยหลวงปีหน้าเดือนกุมภาพันธ์

ผู้สัมภาษณ์ : ผมก็เคยไปครับ ไปตอนเป็นเนรเอี้ยตอนที่บวชพระครับแต่ชาวบ้านก็เข้าใจนะครับก็เริ่มดี
ขึ้นก็คงไม่มีอะไรแล้วครับขอบคุณครับ

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ – สกุล	นาย ขวัญชัย เชื้อเมืองพาน
รหัส	4973102
วัน เดือน ปีเกิด	11 เมษายน 2520
ที่อยู่	36 หมู่ 6 ต. ร้องวัวแดง อ. สันกำแพง จ. เชียงใหม่ 50300
การศึกษา	<p>2534 มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่</p> <p>2538 ประกาศนียบัตรวิชาชีพ สถาบันเทคโนโลยีวิทยาชตภาคพายัพ คณะสถาปัตยกรรม สาขาสถาปัตยกรรมหลัก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่</p> <p>2540 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีวิทยาชตภาคพายัพ คณะสถาปัตยกรรม สาขาสถาปัตยกรรมหลัก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่</p> <p>2542 ครุศาสตร์อุตสาหกรรม สาขาสถาปัตยกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ</p>
ประสบการณ์ทำงาน	<p>2542 อาจารย์ โรงเรียนไทยวิจิตรศิลป์เชียงใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่</p> <p>2546 นักออกแบบ บ.พินาเคิล จำกัด อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน</p> <p>2546 สถาปนิก บ.เฟรนด์กรู๊ป จำกัด อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่</p> <p>2547 อาจารย์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สาขาสถาปัตยกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่</p>